Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultura

Anul X, Nr. 489 — Vineri 24 octombrie 1958 — 4 pagini 25 bani

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA în slujba agriculturii

„Văd — scria I. V. Miciurin într-una din lucrările sale — că orînduirea colhoznică, prin intermediul căruia partidul comunist începe acțiunea măreață de reînnoire a pămîntului, va aduce omenirea ce munceșle la o adevărată stăpînire a forțelor naturii. Marele viitor al științelor noastre naturale e în colhozuri și sovhozuri".

În adevăr, uriașele succese obținute de cultivătorii de plante și crescătorii de animale din U.R.S.S. se datoresc condițiilor create de agricultura socialistă și strînsei legături dintre știință și practica colhozurilor și sovhozurilor.

Agrobiologia înaintată, bazată pe lucrările savanților Timireziev, Miciurin, Viliams, Ivanov, a rodit din plin pe ogoarele marii Uniuni Sovietice. Metodele agrotehnice înaintate recomandate de acad. T. D. Lisenko, renumitele soiuri de grîu de toamnă create de acad. Titîn, soiurile de floarea soarelui obținute de acad. Jdanov, soiurile de cartofi ale prof. Lorch sînt succesele dobîndite de selecționatorii sovietici în producerea hibrizilor de porumb sînt doar cîteva exemple care ne vorbesc despre avîntul științei agricole în U.R.S.S., știință care nu numai că ajută practicii, dar care se și îmbogățește de la aceasta. Din colhozuri și sovhozuri, unde știința se îmbină în mod nemijlocit cu munca practică, s-au ridicat renumiți experimentatori ca Mark Oziorniî din colhozul „Partizanul roșu", cunoscut prin producțiile record obținute la cultura porumbului sau T. S. Maițev, din colhozul „Poruncile lui Lenin", inițiatorul unei noi metode agrotehnice de lucrare a solului.

În condițiile orînduirii sovietice s-au creat largi posibilități de introducere în agricultură a științei și tehnicii celei mai înaintate. Aceasta se oglindește și în intensa mecanizare a agriculturii în U.R.S.S. Astfel, numai între anii 1954—1957 agricultura sovietică a fost înzestrată cu peste 900 000 tractoare (convenționale a 15 C.P.), 293.000 combine cereale, 143.000 combine pentru recoltarea porumbului etc.

Totodată, folosirea soiurilor selecționate și aplicarea metodelor agrotehnice avansate au permis colhozurilor și sovhozurilor să obțină recolte mereu sporite. Astfel, producția de cereale a crescut în ultimii ani cu 27%. U.R.S.S. este în prezent cea mai mare producătoare de grîu din lume, întrecînd de două ori Statele Unite ale Americii.

În vederea unei puternice sporiri a producției de cereale care să asigure dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii și îndeosebi creșterea animalelor, au fost extinse în U.R.S.S. în mod simțitor suprafețele cultivate cu porumb. Dacă în urmă cu trei ani suprafața cultivată cu porumb nu depășea 5 milioane hectare, în prezent aceasta a depășit 24 milioane hectare. Alături de succesele obținute în creșterea producției cerealiere trebuie scoase în evidență realizările deosebite în domeniul culturilor tehnice. Uniunea Sovietică deține primul loc în lume în ceea ce privește producția de bumbac. De asemenea, U.R.S.S. este cea mai mare producătoare de sfeclă de zahăr din lume.

Creșterea producției agricole la diferite culturi se datorește într-o mare măsură și extinderii suprafețelor de teren arabil prin punerea în valoare a noi terenuri. Treptat, pustiurile se transformă în adevărate

Prof. univ. MIHAI MANOLIU

(Continuare în pag. 4)

Ajutor de mare preț

Bogata experiență a școlilor agricole sovietice constituie un ajutor de mare preț pentru învățămîntul agricol din țara noastră.

Cunoașterea planurilor și programelor de învățămînt din școlile agricole sovietice, folosirea experienței lor a ajutat școlilor noastre agricole să realizeze o îmbinare justă a teoriei cu practica în munca de pregătire a viitoarelor cadre agricole. Un valoros sprijin pentru școlile agricole din țara noastră îl constituie manualele de specialitate sovietice. Îndeosebi profesorii de specialitate folosesc larg lucrări ca „Agrotehnica" de Mosolov, „Fitotehnica" de Iakuskin, „Zootehnia" de Dobrohotov, cursurile privitoare la organizarea întreprinderilor agricole socialiste elaborate de Kolesnev și Basiuk, manualele „Tractoare și automobile" de Davidovici, „Repararea tractoarelor" de Kozarțev. Schimbul de experiență realizat cu prilejul numeroaselor vizite ale unor delegații sovietice de specialiști au contribuit, de asemenea, din plin, la cunoașterea reciprocă a realizărilor celor două țări pe tărîmul învățămîntului agricol.

Vorbind despre folosirea experienței sovietice trebuie subliniat cu deosebire sprijinul primit în rezolvarea principalei probleme a învățămîntului agricol — și anume aceea a instruirii practice.

Experiența muncii din școlile agricole sovietice a fost de mare ajutor în organizarea cabinetelor tehnice din școlile noastre agricole, în munca de cercetare științifică în cadrul cîmpurilor experimentale, în utilarea școlilor cu material didactic, cu mașinile și utilajul necesar pentru munca în gospodăriile didactice.

La centrul școlar agricol din R. Sărat, de pildă, din cele 300 ha, cît cuprinde gospodăria didactică, 5 ha au fost rezervate pentru cîmpul experimental. Aci elevii, îndrumați de profesori, folosind metodele agrotehnice sovietice, experimentează diferite varietăți de soiuri de porumb, grîu, orz, mazăre, fasole etc. Un rezultat deosebit au obținut elevii și prin aplicarea experienței înaintate sovietice privind însămînțarea porumbului la diferite distanțe și adîncimi.

Înarmîndu-i pe ucenici și elevi cu metodele agrotehnicei avansate sovietice, ca de exemplu metodele privind repararea mașinilor și agregatelor pe ansamble și subansamble, folosirea îngrășămintelor fosfatice și bacteriene, polenizarea artificială etc., numeroși profesori ingineri asigură creșterea unor cadre de muncitori și tehnicieni agricoli capabili să contribuie la obținerea unor recolte îmbelșugate. Datorită aplicării consecvente a agrotehnicii sovietice, în gospodăriile școlilor agricole se obțin producții mari, care depășesc adesea producțiile medii realizate în raioanele respective. La centrul școlar agricol din Călărași, de pildă, au fost obținute anul acesta 2657 kgr grîu la ha, centrul școlar agricol din Tg. Mureș a obținut 2377 kgr. grîu la ha, iar centrul școlar agricol nr. 1 din Roman a obținut 2250 kgr. grîu la ha.

Cei peste 80.000 de muncitori calificați și 15.000 de tehnicieni și maiștri dați în ultimii ani producției de către școlile agricole din țara noastră sînt mîndri că știu să aplice cuceririle înaintate ale științei agrotehnice sovietice, chezășia obținerii unor recolte îmbelșugate.

Ing. M. FĂGĂRĂȘANU
Ing. DUȚĂ ȘTEFAN

SERATĂ LITERARĂ

Elevele și elevii școlii medii nr. 25 din Capitală au sărbătorit Săptămîna cărții sovietice printr-o întîlnire cu scriitorul Camil Baltazar. Programul întîlnirii a fost deosebit de bogat.

La început, scriitorul le-a citit elevilor versuri din propria-i creație, versuri ce slăvesc prietenia dintre poporul nostru și poporul sovietic. Apoi ei le-a vorbit despre cărțile pe care le-a tradus din limba rusă, despre înrîurirea pe care a avut-o literatura sovietică asupra operelor scriitorilor noștri. La rîndul lor, elevii au vorbit despre cărțile sovietice pe care le îndrăgesc îndeosebi.

Programul a continuat cu cîntece și recitări sovietice, iar doi elevi au citit versuri alcătuite de ei în cinstea marii prietenii.

Secretul succeselor

Se Ion Catană, profesorul de științe agricole din comuna Priboieni, îl cunosc nu numai profesorii și învățătorii din satele învecinate. Au auzit de el și alți pedagogi din regiunea Pitești și chiar de prin alte regiuni, căci succesele pe care le-a obținut el au stîrnit interesul multora.

L-am cunoscut și eu într-una din zilele trecute. Este un profesor tînăr și foarte comunicativ. Cu atît mai comunicativ cu cît am început o discuție care se vede că-i face întotdeauna deosebită plăcere : am vorbit despre meseria sa, despre copiii țăranilor pe care-i învață carte. L-am întrebat care este secretul succeselor sale. Am aflat astfel că, „de fapt, nu e nici un secret" dar că e „o poveste mai lungă" care începe cam de pe vremea cînd, la Congresul învățătorilor, Ion Catană a ascultat-o vorbind pe tovarășa Osipova, membră a delegației sovietice la congres.

— Aș putea spune — a început tovarășul Catană — că atunci pentru prima dată am înțeles mai în adîncime ce însemnătate are legarea învățămîntului de practică. Pînă atunci nu dădeam prea multă importanță lotului școlar, ba îl consideram chiar, uneori, ca o povară. Ascultîndu-o însă pe tovarășa Osipova mi-am dat seama cît de mare este importanța legării teoriei de practică și cît de utilă ar deveni munca mea dacă nu m-aș rezuma numai la împărtășirea cunoștințelor în clasă, ci aș ieși cu elevii afară, pe parcela experimentală, să-i pun să lucreze și să vadă ei înșiși ce însemnătate au în viață, în producție, cunoștințele pe care și le însușesc ei în clasă. De atunci munca mea a căpătat un sens nou. Am cunoscut metoda de predare a științelor naturii a profesoarei sovietice Gorbunova. Am cercetat cu atenție experiențele savanților sovietici, am aflat de încercările făcute de inginerul Terenti Maițev pentru a menține fertilitatea solului și am repetat, în mic, cu elevii, experiența sa. Lucrările lui Lisenko și Miciurin mi-au devenit cărți de căpătîi.

Am făcut cu elevii încrucișări sexuale la plante între diferite soiuri de cireșe. Am obținut o floarea soarelui uriașă. Am folosit metoda hibridărilor vegetative cu cartofi pe roșii și roșii pe cartofi. Am altoit fructe de dovlecei pe castraveți și invers. Am experimentat iarovizarea grîului și a cartofului.

Elevii vorbesc acasă despre experiențele ce le facem noi pe lot. Părinții lor se minunează și de multe ori vin să-mi ceară sfatul în probleme agricole.

Așa că — a încheiat tovarășul Catană — pot afirma că experiența sovietică este aceea căreia îi datorez cea mai mare parte a succeselor pe care le-am obținut în munca mea.

O. BUZESCU

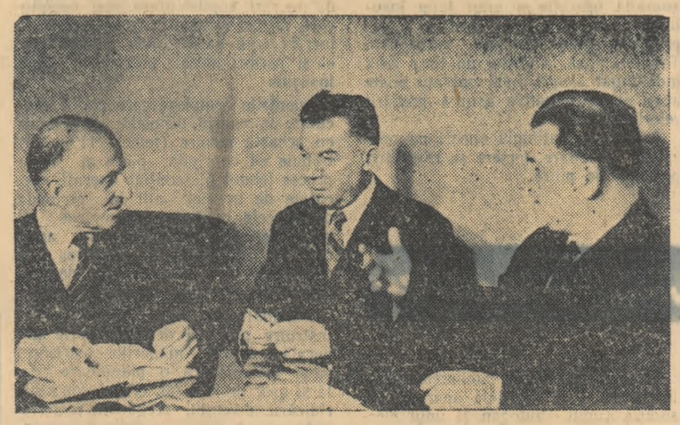

Membrii delegației rezervelor de muncă din U.R.S.S., în timpul unei convorbiri la Ministerul Învățămîntului și Culturii. De la stînga la dreapta tovarășii : V. Mișicu, consilier la M.I.C., I. S. Șișkov, membru în colegiul de conducere al rezervelor de muncă din U.R.S.S., și N. Z. Pavlov, șeful direcției regionale a rezervelor de muncă din Odesa.

NOI CADRE pentru economia U.R.S.S.

De vorbă cu membrii delegației sovietice a rezervelor de muncă

Așa cum s-a anunțat în presa noastră, în momentul de față vizitează Republica Populară Română o delegație de lucrători ai sistemului rezervelor de muncă din Uniunea Sovietică. Reîntorși la București, după o vizită făcută în școlile profesionale și tehnice din țară, tov. I. S. Șișkov, membru în Colegiul de conducere al rezervelor de muncă din U.R.S.S. și tov. N. Z. Pavlov, șeful Direcției regionale a rezervelor de muncă din Odesa au răspuns întrebărilor puse de unul din redactorii „Gazetei învățămîntului". Publicăm mai jos interviul acordat :

INTREBARE: *Știm că rezervele de muncă din Uniunea Sovietică au dat o contribuție deosebită în asigurarea cadrelor pentru toate sectoarele economiei Uniunii Sovietice. Care este nivelul actual de dezvoltare atins de sistemul rezervelor de muncă?*

RĂSPUNS : La 2 octombrie anul acesta s.au împlinit 18 ani de existență a sistemului rezervelor de muncă al Uniunii Sovietice. Decretul Sovietului Suprem al U.R.S.S. pentru crearea rezervelor de muncă ale statului sovietic a apărut la 2 octombrie 1940 ca o expresie a politicii leniniste în domeniul formării și creșterii cadrelor necesare economiei.

În cei 18 ani de existență a lor, școlile rezervelor de muncă ale Uniunii Sovietice au pregătit peste 10 milioane de muncitori calificați pentru industria grea, industria construcțiilor, transporturi, agricultură și alte ramuri ale economiei naționale. În momentul de față, sistemul școlilor profesionale și tehnice ale rezervelor de muncă din U.R.S.S. numără 3100 de școli, în care sînt pregătiți peste 780.000 de tineri, viitoare cadre de bază ale industriei metalurgice, industriei miniere, petrolifere, industriei chimice, industriei construcțiilor și materialelor de construcții, transporturilor feroviare și maritime, agriculturii etc.

INTREBARE : *Cum se îmbină predarea cunoștințelor teoretice cu practica în școlile profesionale și tehnice ale rezervelor de muncă în scopul formării unor cadre de constructori ai comunismului cu un bogat orizont științific și cultural?*

RĂSPUNS: În întreg sistemul școlilor profesionale și tehnice din țara noastră s-a introdus, ca obligație de bază pentru toți maiștrii-instructori, participarea la lecțiile de tehnologie în zilele în care ucenicii sau elevii din grupa care le-a fost încredințată au ore de învățămînt teoretic. De asemenea, profesorii de tehnologie specială sînt obligați să asiste la lecțiile de instruire practică, în scopul coordonării perfecte a predării cunoștințelor teoretice cu formarea deprinderilor practice. Participarea în comun atît a profesorilor de tehnologie cît și a maiștrilor-instructori la activitatea secțiilor cercurilor pedagogice, discutarea problemelor actuale ale metodicii învățămîntului profesional și tehnic, organizarea lecțiilor deschise teoretice și practice contribuie, de asemenea, într-o măsură în-

(Continuare în pag. 4)

VIZITA delegației de partid și guvernamentale a R. P. R. în R. Cehoslovacă

De aproape o săptămînă delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne, condusă de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, face o vizită de prietenie în Republica Cehoslovacă.

Dragostea frățească cu care conducătorii poporului cehoslovac au primit pe înalții soli ai poporului român, entuziasmul cu care au fost salutați de oamenii muncii cehoslovaci la Praga sau la Kladno, la Banska Bistrica, Zvolen sau Bratislava sînt mărturie a prieteniei de nezdruncinat care unește popoarele noastre. Această prietenie cu rădăcini adînci în trecut, călită în luptele duse de ostașii români alături de ostașii sovietici și de partizanii cehi și slovaci împotriva Germaniei hitleriste, a devenit temelia de granit a colaborării ce s-a dezvoltat și statornicit între poporul român și poporul cehoslovac după victoria împotriva fascismului.

Tratativele prietenești ce se desfășoară la Praga între delegațiile de partid și guvernamentale română și cehoslovacă au ca scop dezvoltarea multilaterală a acestei colaborări.

Vorbind despre prietenia și colaborarea reciprocă dintre popoarele noastre, tovarășul Antonin Novotny a spus că aceasta crește necontenit „deoarece avem interese și țeluri comune, deoarece avem o singură învățătură comună, marxism-leninismul, și deoarece facem parte integrantă din marea familie socialistă, în fruntea căreia se află Uniunea Sovietică". Referindu-se la aceeași problemă, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat : „La temelia prieteniei noastre trainice, de nezdruncinat, stă faptul că în țările noastre puterea aparține celor ce muncesc de la orașe și sate, că popoarele noastre, luptînd sub steagul glorios al învățăturii marxist-leniniste pentru victoria deplină a socialismului în patria lor, pășesc umăr la umăr, într-o strînsă colaborare, în rîndurile marii familii a țărilor socialiste".

Marile realizări obținute de popoarele Romîniei și Cehoslovaciei pe drumul construirii socialismului sînt legate nemijlocit de colaborarea frățească și ajutorul reciproc dintre țările noastre, dintre țările sistemului socialist, și de ajutorul pe care ele l-au primit în permanență din partea Uniunii Sovietice.

În cadrul relațiilor de colaborare romîno-cehoslovace, țara noastră primește din partea Cehoslovaciei un sprijin frățesc pentru dezvoltarea economiei naționale. Nivelul înalt al industriei socialiste din Cehoslovacia contribuie la industrializarea socialistă a țării noastre prin livrarea de utilaj energetic și metalurgic, de semifabricate și alte produse. Este semnificativ în acest sens angajamentul oțelarilor din Kladno, luat în cinstea vizitei delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne, de a livra înainte de termen utilajul necesar dezvoltării centralelor noastre electrice. La rîndul nostru, furnizăm Cehoslovaciei produse petrolifere și alte produse necesare economiei sale naționale.

Colaborarea economică, culturală, tehnico-științifică, schimburile de experiență și de specialiști dintre R. P. Română și R. Cehoslovacă se dezvoltă tot mai mult, în spiritul Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre țările socialiste. La baza relațiilor dintre țările noastre stau principiile internaționalismului socialist.

Alături de Uniunea Sovietică și de celelalte țări ale lagărului socialist, Cehoslovacia și Romînia luptă neobosit pentru apărarea păcii, se pronunță pentru reducerea înarmărilor, pentru interzicerea armelor nucleare. Ele și-au exprimat mînia și indignarea față de provocările S.U.A. împotriva R. P. Chineze și deplina solidaritate cu lupta dreaptă a poporului chinez, condamnă cu energie încercările imperialiștilor de a înăbuși prin forță lupta de eliberare a popoarelor asuprite și de a reînvia militarismul german, al cărui rol odios este bine cunoscut popoarelor noastre.

Tratativele de la Praga au scos în evidență deplina unitate de vederi în problemele internaționale, țelurile noastre comune și contribuția pe care o aduc cele două țări la întărirea lagărului socialist și a păcii.

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne în Cehoslovacia, tratativele ce se desfășoară au o mare însemnătate pentru întărirea prieteniei și colaborării frățești dintre țările noastre, a unității și coeziunii lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S., a unității mișcării comuniste și muncitorești pe baza ideologiei marxist-leniniste.

GLORIOSUL COMSOMOL

40 de ani au trecut de la nașterea Comsomolului, făurit în viitoarea luptei revoluționare a proletariatului din Rusia. La leagănul lui au vegheat marele partid al comuniștilor și conducătorul lui, Vladimir Ilici Lenin.

Istoria Comsomolului se împletește strîns cu viața statului sovietic, cu eforturile uriașe ale popoarelor sovietice ce au înscris pagini nepieritoare în istoria omenirii. Organizație politică de masă a tineretului muncitor, Comsomolul și-a îndeplinit cu cinste rolul de ajutor în luptă și de rezervă a partidului. Mereu, fie că era vorba de apărarea patriei sovietice, fie că era vorba de munca pașnică de construcție, acolo unde era mai greu, acolo unde se cerea mai multă bărbăție și dăruire de sine, alături de comuniști se aflau comsomoliștii.

Comsomolul a însemnat și înseamnă pentru tineret o școală a comunismului, învățîndu-l să trăiască și să muncească în spirit comunist. 67 de milioane de tineri sovietici au fost crescuți de Comsomol. Din rîndurile lor, încă din anii războiului civil, s-au ridicat luptători neînfricați pentru cauza comunismului. Anii aceia au fost anii de maturizare a comsomoliștilor, al căror spirit de sacrificiu pentru idealurile Marelui Octombrie a devenit legendar.

A început apoi bătălia pe frontul construcției pașnice. Comsomoliștii și-au făcut și aici pe deplin datoria. În mișcarea udarnicilor și în întrecerea socialistă s.au manifestat în proporție de masă spiritul creator, inițiativa comsomoliștilor. Organizațiile U.T.C.L. din Dneprostroi, Donbas și Moscova, nenumărate alte organizații de pe întreg cuprinsul uriașului stat sovietic au realizat succese răsunătoare în construcția pașnică.

Dar munca constructivă a popoarelor sovietice a fost întreruptă de mișelescul atac al hoardelor hitleriste. Comsomoliștii, împreună cu întregul popor, au pus mîna pe arme. În prima linie de luptă sau departe, în spatele dușmanului, în mișcarea de partizani, tinerii crescuți de Comsomol au uimit lumea prin eroismul lor. „Tînăra gardă" din Krasnodon, Zoia, Matrosov — numele acestea întruchipează eroismul conștient, inspirat de devotamentul pentru cauza comunismului.

După nimicirea agresorilor fasciști, Uniunea Sovietică și-a refăcut, într-o perioadă neînchipuit de scurtă economia și a cunoscut ritmuri de dezvoltare fără egal în întreaga istorie a omenirii. 700.000 de comsomoliști au plecat să muncească pe marile șantiere ale comunismului, în minele Donbasului și Kuzbasului, pe pămînturile virgine și înțelenite. Tinerii sovietici, comsomoliștii, au valorificat 36 milioane de hectare de pămînt înțelenit, faptă caracterizată pe drept cuvînt o pagină nemuritoare în analele Comsomolului, în istoria construcției comunismului.

Inegalabilă este dăruirea de sine pe care o manifestă cosomoliștii pentru idealul comunismului. Ea izvorăște dintr-un larg orizont politic, dintr-o experiență de viață formată la școala Comsomolului, care cultivă la tineri trăsăturile omului unei societăți lipsite de exploatare, stăpîn pe munca și viitorul său, trăsăturile omului conștient că nu există fericire mai mare decît aceea de a fi participant al construcției unei lumi noi. Am avut prilejul, în neuitatele săptămîni pe care le-am petrecut la Moscova, să stau de vorbă cu mulți comsomoliști. Am vrut să-i iau un interviu lui Boris Smirnov, un băiat voinic, blond, cu o veselie molipsitoare. Dar discuția începută protocolar a devenit atît de prietenească, încît am închis carnetul și stiloul și le-am pus în buzunar. Smirnov îmi vorbea cu mîndrie despre școala în care învață, despre colectivul clasei lui, despre exemplul la învățătură al comsomoliștilor, despre faptul că în anul școlar ce tocmai se încheiase n-au avut nici un repetent sau corigent. Elementele aflate în discuție nu-mi erau desigur noi, necunoscute, dar ceea ce m-a impresionat a fost maturitatea cu care Smirnov îmi vorbea. Nu avea nimic din atitudinea „tocilarului" care luptă doar pentru o notă mare, a elevului la care întregul efort al învățăturii se reduce la scopul de a obține note mari. Comsomolistul din Moscova punea efortul la învățătură în legătură directă cu problemele vieții sovietice, cu necesitățile construcției comuniste, cu sarcinile care mîine vor reveni celor ce astăzi sînt pe băncile școlii. Și ceea ce m-a entuziasmat cel mai mult a fost faptul că școlarul acesta, ce vădea o largă cultură generală, își exprima cu entuziasm dorința ca, la absolvirea școlii medii, să plece pe unul din marile șantiere ale comunismului. De altfel, e pictor amator în timpul liber și își caută temele inspirației în uzine.

Smirnov nu este o excepție, ci redă perfect aspirațiile unei generații conștiente că viitorul comunist trebuie făurit prin muncă fără preget. La Kremlin, cu ocazia unui bal, am cunoscut-o pe Nina Kolesnikova.

— Ești studentă ? — am întrebat-o convins că am de a face cu una din locatarele palatului de pe colinele Lenin.

— Nu ! Lucrez pe pămînturile desțelenite...

Am aflat apoi povestea vieții ei. Totul era, de fapt, simplu și firesc. Fiică a unui profesor, a urmat o școală medie. Apoi a părăsit orașul, apartamentul confortabil și a plecat acolo unde comsomoliștii au scris minunata epopee a recoltelor smulse unor locuri ce odinioară nici n-au fost călcate de om.

— Nu simți dorul de Moscova ?

— Ba da, de multe ori mi-e dor

EUGENIU OBREA

(Continuare în pag. 4)

În Uniunea Sovietică se dezvoltă necontenit baza materială a învățămîntului. În fotografie, noua clădire a Institutului agricol din orașul Cebokșari, R.S.S.A. Ciuvașă.

DIN ACTIVITATEA ȘCOLILOR PROFESIONALE ȘI TEHNICE

Perioada de inițiere în meserie

Pe tema instruirii practice

Prima etapă de inițiere în meserie a ucenicilor de anul I din sectorul industriei grele, precum și a celor din industria petrolului, chimiei, construcției, din școli de meserii etc., are ca scop înarmarea ucenicilor cu deprinderi de executare a lucrărilor de lăcătușărie și ajustaj. Aceste deprinderi sînt necesare aproape oricărui muncitor, pentru a putea desăvîrși finisarea elementară a pieselor executate de el și pentru a efectua lucrări mici de reparații și întreținere a mașinilor și sculelor pe care le folosește fără a întrerupe lucrul sau a apela la lăcătușul de specialitate.

Programa de învățămînt pentru instruirea practică de lăcătușărie generală pentru anul școlar 1958—1959 prevede executarea într-un timp de 270 de ore a 13 teme. Față de programele anterioare, noua programă conține serioase îmbunătățiri. În primul rînd trebuie subliniat faptul că au fost eliminate din cuprinsul temelor introductive unele cunoștințe pur teoretice care se predau la lecțiile de specialitate. În acest fel maiștrii-instructori nu mai trebuie să se ocupe de predarea noțiunilor cu privire la materiale (clasificări, proprietăți etc.), care sînt cuprinse în cursul de tehnologia metalelor, sau de clasificările sculelor și instrumentelor de măsură, de care se ocupă cursul de lăcătușărie generală. Ca urmare, munca de instruire practică a putut începe în mod efectiv în ateliere, chiar în cursul primei săptămîni de școală, fără să se mai piardă timp cu noțiuni introductive. Pe lîngă aceasta, cunoștințele privitoare la materiale, scule și instrumente de măsură nu mai sînt predate în bloc, ci sînt însușite de către ucenici treptat, în legătură strînsă cu operațiile și piesele pe care le au de executat.

Tema „Tehnica securității muncii în atelierul de lăcătușărie", care cuprindea și ea o serie de cunoștințe teoretice care se predau în cadrul disciplinei „Protecția muncii", a căpătat acum un caracter practic, fiind tratată chiar la începutul activității în atelier și ajutîndu-i astfel pe ucenici să se ferească de accidente.

Spre deosebire de programele anterioare, noua programă de instruire practică prevede trei teme speciale de lucrări complexe (temele 7, 11 și 13). Pentru studierea acestor teme, învățarea practică a operațiilor de lăcătușărie-ajustaj se întrerupe pentru un timp determinat, în care ucenicii, după ce au căpătat deprinderi de executare a unor operații, își consolidează cunoștințele și deprinderile prin executarea unor piese și lucrări complexe care cuprind, parțial sau total, operațiile studiate pînă atunci. Astfel de piese complexe se vor executa, la tema 7, de pildă, după studierea temelor: trasarea suprafețelor plane, tăierea metalelor, pilirea metalelor, găurirea și prelucrarea găurilor. Executarea unor asemenea piese îi va ajuta pe ucenici să-și consolideze cunoștințele și deprinderile practice de trasare, tăiere, pilire și găurire, să-și lămurească succesiunea și legătura tehnologică dintre diferite operații. Mai mult: executînd lucrări complexe, ucenicii trebuie să-și însușească variantele operațiilor studiate anterior, variante care decurg din aplicarea unui nou procedeu de așezare a piesei, din folosirea unei scule mai perfecționate, din prelucrarea de piese mai mari și mai complicate.

În procesul executării lucrărilor complexe elevii trebuie deprinși să lucreze mai precis și mai rapid, să-și perfecționeze și să-și coordoneze mișcările și să folosească procedeele și modalitățile cele mai raționale ale prelucrării.

După prima temă de lucrări complexe ucenicii vor trece la învățarea practică a unor alte operații — și anume nituirea, filetarea, răzuirea, rodarea și lustruirea (temele 8, 9 și 10). Apoi urmează o nouă perioadă de lucrări complexe (tema 11). În această perioadă ucenicii vor executa lucrări mai complicate care îi vor ajuta să-și perfecționeze cunoștințele și deprinderile cu privire la asamblarea și finisarea pieselor executate de ei.

După tema „Îndoirea și forjarea metalelor" urmează ultima perioadă de lucrări complexe, în care ucenicii vor executa piese speciale, cuprinzînd, total sau în cea mai mare parte, operațiile prevăzute de întreaga programă. Executarea acestor piese îi va ajuta pe ucenici să-și consolideze cunoștințele și deprinderile practice cerute de indicatorul tarifar pentru categoria a 3-a a meseriei de lăcătuș.

În activitatea lor, maiștrii-instructori trebuie să acorde cea mai mare atenție alegerii pieselor și stabilirii timpilor de lucru necesari pentru executarea fiecărei operații. Totalul timpilor de lucru acordați pentru o operație, folosită atît în executarea pieselor introduse în lucru de la începutul anului școlar cît și în executarea lucrărilor complexe, trebuie să dea putința însușirii depline a operației respective. Acordarea pentru o anumită operație a unui timp insuficient duce la o slabă formare a deprinderii pentru operația respectivă. Totodată însă, a stărui un timp prea îndelungat asupra unei operații poate avea efecte negative asupra predării celorlalte teme.

Aceasta se întîmplă uneori cu operațiile de sudare, forjare și, respectiv, operația de pilire.

Întrucît majoritatea atelierelor-școală dispun doar de două aparate de sudură (unul autogen și unul electric) și de 4—5 forje, instructajul pentru formarea deprinderilor de executare a acestor operații se face în general pe subgrupe de 5 ucenici. Pentru a folosi acest timp în mod util și pentru restul grupei, maistrul-instructor le dă de obicei celorlalți ucenici să pilească mai departe piesele în lucru. Iată deci că numărul de ore folosite pentru executarea operației de pilire poate crește în detrimentul formării deprinderilor de sudură și forjare.

Maiștrii-instructori trebuie să elimine asemenea fenomene negative planificînd operațiile la care instruirea trebuie desfășurată pe subgrupe în așa fel încît timpul repartizat pentru însușirea operației respective să devină timpul efectiv de instructaj al fiecărui ucenic.

De mare importanță este stabilirea aceleiași lucrări pentru toți ucenicii din grupa respectivă. Acest fapt dă posibilitate maistrului-instructor să asigure progresul general al grupei. Ucenicilor mai înaintați li se pot da lucrări suplimentare mai complicate, iar cei rămași în urmă vor primi lucrări care să le dea posibilitatea să-și perfecționeze procedeele slab însușite.

Lucrările complexe care vor fi executate în cadrul ultimelor două teme cu această menire (temele 11 și 13) trebuie să cuprindă piese al căror proces tehnologic conține operații executate de ucenici atît în perioada dintre cele două teme complexe cît și în perioada dinainte. În acest mod se preîntîmpină pierderea de către ucenici a deprinderilor de executare a operațiilor învățate anterior.

Îmbunătățirile aduse programei de instruire practică de lăcătușărie generală permit maiștrilor-instructori să-și întocmească o planificare reală și ușor de realizat, creînd condițiile ridicării nivelului pregătirii profesionale a ucenicilor prin aplicarea principiilor metodice cele mai înaintate.

LIVIU POPOVICI
inginer principal în Direcția personal și învățămînt din Ministerul Industriei Grele

---

NOTA: Instruirea practică a ucenicilor constituie o problemă de bază a școlilor profesionale. Acest fapt se oglindește și în planurile de învățămînt, în care 64 la sută din totalul orelor sînt rezervate activității practice în atelierele-școală, atelierele de producție, fabrici, uzine, gospodării agricole, S.M.T.-uri, șantiere de construcție.

Ținînd seama de locul important pe care îl ocupă instruirea practică în pregătirea profesională a viitorilor muncitori, gazeta noastră cheamă profesorii de specialitate și profesorii-maiștri să-și spună părerea, în coloanele ei, asupra acestei probleme.

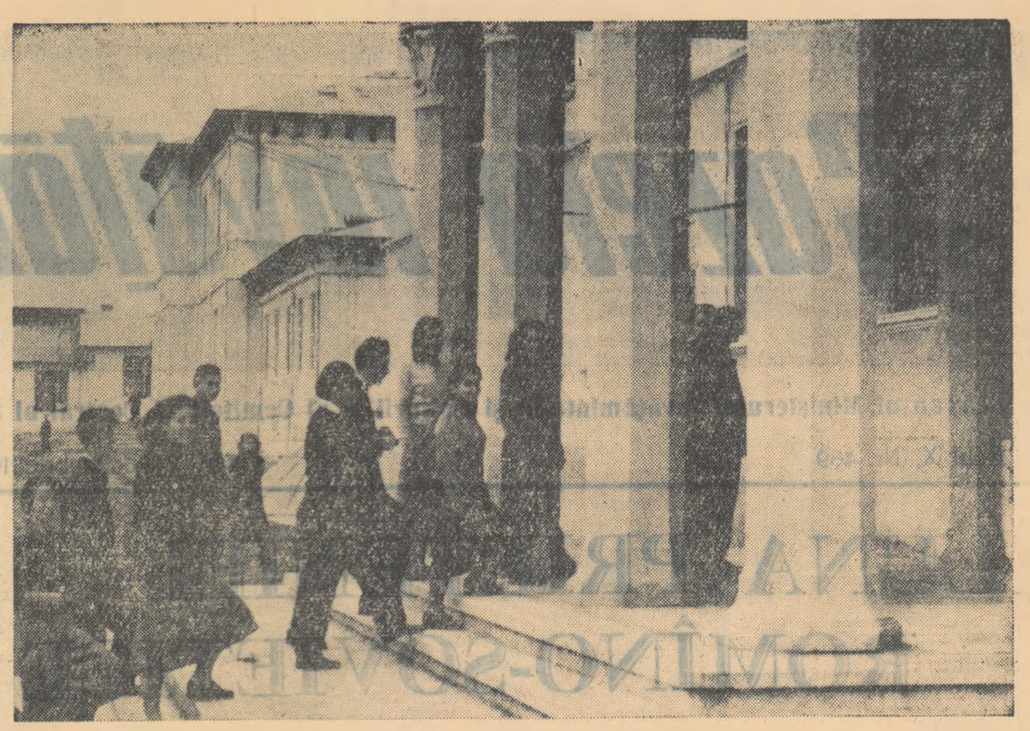

De curînd a fost inaugurată noua clădire a căminului Școlii tehnice de maiștri din Galați. Căminul este înzestrat cu dormitoare spațioase, bibliotecă, club, instalații tehnico-sanitare moderne.

În cinstea zilei de 7 Noiembrie

Cei 350 de ucenici romîni și maghiari de la școala profesională „Strungul" din Orașul Stalin întîmpină ziua de 7 Noiembrie cu noi realizări în producție. Numeroși ucenici strungari și lăcătuși din anul III înregistrează însemnate depășiri ale normei de producție, executînd în cadrul secțiilor întreprinderii lucrări de calitate superioară. Printre fruntașii întrecerii socialiste al căror portret a fost expus la panoul de onoare al uzinelor se află ucenicii lăcătuși Ion Ungureanu și Silviu Chircan, precum și ucenicii strungari Ioan Bratu și Vasile Lungu, toți din anul III al școlii profesionale.

M. I.

PRIMII PAȘI către încheierea colectivului de ucenici

Noul an școlar a adus și în școala noastră, ca și în restul școlilor din țară, mulți ucenici noi — ucenici din anul I. Fiecare dintre ei și toți laolaltă ridică în fața pedagogilor multiple și variate sarcini. Una din problemele de bază ale muncii educative la anul I este formarea colectivului. Elevii noi, veniți din toate colțurile țării, trebuie să se apropie și să lucreze ca un colectiv închegat.

30 de ucenici din toate colțurile țării

Specificul învățămîntului profesional care ca activitatea ucenicilor să se desfășoare atît în cadrul școlii, cît și în cadrul atelierelor de producție. Cei 30 de ucenici de la Școala profesională „Tehnometal" din București cu care încerc eu să constituie în școală, ca unitate, o clasă — anul I C, secția mecanici-lăcătuși, iar în atelierul-școală două brigăzi de producție.

De la început am căutat să descopăr trăsăturile comune ale membrilor noii clase, considerînd aceasta ca un prim jalon important pe drumul organizării sistematice a muncii viitoare. O trăsătură comună, care vine mult în sprijinul organizării colectivului, o constituie vîrsta apropiată a ucenicilor. Toți au între 14 și 16 ani; particularitățile adolescenței se manifestă, deci, în forme apropiate.

Din datele pe care le-am adunat cercetînd actele ucenicilor, din însemnările zilnice trecute de mine în caietul de observații, din convorbirile organizate cu elevii, mi-am dat seama că există și o serie întreagă de diferențieri în comportarea și atitudinea ucenicilor. Ele reflectă particularitățile fiecărui ucenic, dezvoltarea lor în condiții diferite de mediu. O parte dintre ucenicii clasei mele au învățat la diferite școli din oraș, alții vin din mediul sătesc. Majoritatea ucenicilor trăiesc în familii închegate pe baze sănătoase; sînt însă și unii fără părinți sau al căror părinți trăiesc despărțiți, copilul fiind nevoit să stea cînd la unul, cînd la altul. Un rol însemnat în cadrul influențelor mediului l-a jucat și marea varietate de profesii ale părinților, care implicit a condus la formarea unor năzuințe de viitor diferite. Unii ucenici, bunăoară, mi-au mărturisit la ora educativă că doresc să învețe alte meserii decît cea de lăcătuș-mecanic. În măsura în care am constatat că această dorință corespundea unor înclinații reale, iar satisfacerea ei nu aducea aglomerări la unele clase, am rezolvat-o favorabil. Alții cunoșteau numai din auzite meseriile care se învață în școala noastră. Bineînțeles că pentru aceștia era în primul rînd necesară cunoașterea „pe viu" a meseriei.

Iată deci că, pe cît părea grupul de uniform ca dezvoltare fizică și ca ținută exterioară, pe atît era de complex privit mai îndeaproape. Și, fără îndoială, cu cît îmi voi cunoaște mai bine ucenicii în cursul muncii, al învățăturii, al activității extrașcolare etc., cu atît vor ieși la iveală, mai pregnant, particularitățile lor psihice. Din aspectul acesta variat am desprins totuși ceea ce este comun, general și permanent la ucenicii clasei mele: toți sînt fii de muncitori sau de țărani muncitori, toți doresc să învețe o meserie. Dorința aceasta a fost, de altfel, singurul nostru criteriu de orientare la repartizarea pe profesiuni, întrucît examenul de admitere a fost pur teoretic, iar după acest examen ucenicii n-au mai dat nici un fel de probă practică ca să li se urmărească înclinațiile *).

Pornind la munca de formare a colectivului am socotit că este necesar, în primul rînd, să-i facem pe ucenici să cunoască mediul în care vor învăța și vor munci timpurii timp de trei ani, să-i facem să îndrăgească acest mediu. Așadar, i-am dus să viziteze atelierele-școală, le-am arătat mașinile și uneltele pe care vor învăța să le mînuiască sub îndrumarea maeștrilor-instructori. Apoi am vizitat cu ei pe îndelete sala de sport, cămin, bibliotecă, cluburi, cantina, bucătăria, magazia de alimente — unde vor face de serviciu — magazia de echipament și rechizite — de unde au primit de curînd uniformele școlare, rechizitele și materialele școlare. I-am făcut să înțeleagă că toate sînt menite să-i ajute în desfășurarea activității lor colective pentru însușirea meseriei. Treptat au început să se familiarizeze cu această ambianță, s-o îndrăgească. Dovadă — mulți ucenici externi au cerut să rămînă la meditație în școală, să-și facă de colegi de internat.

Toți în scopul închegării colectivului de ucenici în jurul sarcinii centrale de însușire a meseriei le-am cerut o seamă de scurte compuneri cu teme ca: „Atelierul nostru", „Mașina la care mi-ar plăcea să lucrez", „Meseria pe care mi-am ales-o" etc., care au fost citite la orele educative. Aceste lucrări m-au ajutat să cunosc mai bine nivelul general al dezvoltării ucenicilor, năzuințele și felul lor de a gîndi.

În același timp, vorbind despre „atelierul nostru", despre „mașinile noastre", la ucenici a început să se contureze noțiunea de proprietate colectivă. Problema aceasta am privit-o ca una din pîrghiile de bază în formarea colectivului, menită să-i pregătească pe viitorii muncitori pentru colectivul de muncă în care vor intra mîine, să le formeze și să le dezvolte patriotismul socialist. Prilejuri concrete de educare a elevilor în spiritul dragostei și grijii față de bunul obștesc sînt nenumărate, căci, începînd cu paharul de apă din sala de mese, care poate fi ușor spart cînd nu ești atent, și pînă la mașina de găurit din atelier, totul reprezintă o parte din marea proprietate a poporului muncitor.

Fapta lui Gheorghe Negru

Legătura permanentă cu maiștrii-instructori din atelierele-școală mi-a dat prilejul să folosesc, în scopul dezvoltării unei atitudini unitare, juste, a colectivului de ucenici, un caz negativ în ceea ce privește atitudinea față de bunul obștesc.

Ucenicul Gheorghe Negru, scăpat de sub atenția maistrului, a rupt un compas pentru că i-a dat altă întrebuințare decît cea indicată la instructaj. Ucenicul și-a recunoscut greșeala. Cazul părea închis. A doua zi, în cadrul orei educative, am reluat însă discutarea acestui caz, pentru a cunoaște reacția determinată de discutarea faptei lui Gh. Negru atît în ceea ce-l privește pe el însuși, cît și în ceea ce privește atitudinea colectivului. Mai întîi l-am pus pe Gheorghe Negru să povestească faptul așa cum s-a petrecut. Ucenicul n-a ascuns nimic colectivului. Din întrebările care i s-au pus a reieșit că el cunoștea foarte bine ce întrebuințare trebuie dată compasului. Chiar el îl folosise de numeroase ori pentru măsurători și trasare. Foarte bucuros, voind să arate că incidentul se încheiase în mod fericit, Gheorghe Negru mi-a informat că în locul compasului rupt a apărut altul nou.

— De unde? l-am întrebat.

— De la magazie.

— Și în magazie?

— De la „Tehnoelectro"-Timișoara.

Nu se vedea în atitudinea lui, nici o îngrijorare provocată de regretul pentru paguba produsă, pentru cheltuiala zadarnică de materie primă, de timp, de energie, sau rușinea că fapta lui a adus o scădere renumelui întregii brigăzi. Abia după ce am stat mai îndelung de vorbă cu el, după ce au intervenit și colegii lui, a început să-și dea seama de toate acestea.

Analiza amănunțită a acestui caz petrecut la atelier a urmărit să formeze la ucenici o opinie hotărîtă cu privire la normele de conduită în viață, să-i deprindă să-și analizeze autocritic purtarea. Am procedat astfel — și voi proceda la fel și în viitor — pentru a face să se cristalizeze puternica forță morală a opiniei publice a colectivului, disciplina conștientă în muncă.

Lectura lucrărilor beletristice

Extinzînd observațiile mele asupra ucenicilor pe planuri diferite, urmăresc activitatea lor la toate obiectele, pentru a le cunoaște mai amplu înclinațiile și dorințele. Astfel, un fapt petrecut la o oră de limba romînă mi-a arătat cît de mult contribuie lectura fragmentelor de roman, a schițelor, a nuvelelor, a reportajelor literare pe tema industrializării, la dezvoltarea dragostei de muncă și a forței colectivului. Acest interes continuu mi-a sugerat ideea de a introduce în cadrul orelor educative discuții asupra portretelor literare din volumul „Oameni care au luat-o înaintea timpului", volum care prezintă într-o formă literară, pe baza unei largi documentări, figurile unor fruntași în producție. În mod special i-au impresionat pe ucenici realizările vestiților brigăzi de mineri din Valea Jiului. Am subliniat, în cadrul concluziilor la lectura făcută, că la baza acestor succese stau colaborarea strînsă, tovărășească, între toți membrii brigăzii și dragostea nețărmurită față de patrie.

Roadele acestor preocupări au și început să se vadă, în special în munca de atelier. Responsabilii brigăzilor de producție simt răspunderea pentru activitatea fiecărui membru al brigăzii, iar ucenicii care și-au însușit mai ușor anumite operații — de pildă Ștefan Teci — îi ajută și pe ceilalți să realizeze în termen lucrările încredințate.

Desigur că activitatea pe linia închegării colectivului de ucenici la anul I stă încă sub semnul începutului. Voi căuta deci să îmbogățesc metodele educative folosite în acest scop, pe măsură ce ucenicii vor pătrunde mai adînc în viața școlii și a atelierului de producție.

Prof. ILINCA FLOREA

---

*) *Cred că este necesar ca, paralel cu extinderea politehnizării învățămîntului, problema deosebit de importantă a verificării aptitudinilor pentru munca profesională a viitorilor ucenici să fie rezolvată mai judicios, stabilindu-se și probe practice pentru admiterea în învățămîntul profesional și tehnic.*

Prin munca ucenicilor

● *Pentru a contribui la o cît mai bună însușire de către ucenici a cunoștințelor de specialitate, cadrele didactice de la centrul școlar de pe lîngă uzinele metalurgice „Gh. Gheorghiu-Dej" din Tîrgoviște au îmbogățit cabinetul de tehnologia meseriei cu modelele funcționale ale principalelor mașini-unelte folosite în uzină (strunguri, freze, raboteze, prese etc.). Toate aceste modele au fost executate de către ucenici în cadrul cercurilor tehnice, sub directa îndrumare a profesorilor de tehnologia meseriei.*

● Și la centrul școlar agricol din Rîmnicul Sărat se desfășoară o largă acțiune pe linia confecționării materialului didactic. Cabinetele de zootehnie, fitotehnie și mecanizare, laboratoarele de fizică și chimie au fost înzestrate recent cu peste 300 de planșe noi, executate de ucenici și elevi sub îndrumarea cadrelor didactice.

● *Anul acesta a început să funcționeze pe lîngă centrul școlar veterinar din București un dispensar veterinar deservit în întregime de ucenici și de elevii maiștri. Pe lîngă aportul deosebit pe care crearea acestui dispensar îl aduce desfășurării în cele mai bune condiții a practicii viitorilor tehnicieni veterinari, în cadrul dispensarului au fost tratate și vindecate numeroase animale bolnave. Datorită asistenței medicale calificate pe care dispensarul o acordă în toate cazurile pe care le are sub îngrijire, el a început să se bucure de un bun renume în rîndul cetățenilor din raionul Nicolae Bălcescu.*

In legătură cu programele de TEHNOLOGIA MATERIALELOR

Experiența anului școlar încheiat și discuțiile purtate de cadrele didactice de specialitate în cadrul cabinetului metodic din București asupra proiectului programei de tehnologie a materialelor au fost de un real folos pentru definitivarea acestei programe. Discuțiile au stabilit ca principiu călăuzitor faptul că tehnologia materialelor este un curs de cultură tehnică generală, menit să transmită elevilor cunoștințe ajutătoare pentru înțelegerea tehnologiei meseriei și a cunoștințelor practice căpătate în atelierul-școală sau în uzină și au combătut părerea după care acest curs este un simplu auxiliar al cursului de tehnologie a meseriei.

La școlile de meserii, unde tehnologia materialelor ca obiect de învățămînt se predă în cîte 2 ore săptămînal (în anii I și II), repartizarea materiei la acest obiect s-a putut face respectîndu-se principiile accesibilității și prezentării sistematice a cunoștințelor. Astfel, în primul an de școală, în trimestrul I s-au stabilit 30 de ore pentru predarea în special a cunoștințelor de siderurgie; în trimestrul II — 20 ore pentru predarea tratamentelor termice și termochimice, metalelor neferoase și aliajelor lor; în trimestrul III — 20 ore pentru coroziunea metalelor și combaterea ei, precum și un capitol despre materialele nemetalice (cauciuc, mase plastice, lubrefianți, abrazivi, materiale de construcție etc.) În anul II pentru sectorul metalurgic s-au prevăzut probleme de prelucrare a metalelor și a aliajelor (turnare, forjare, laminare, strujire, rabotare, frezare, sudură etc.). În predarea acestui curs se vor da și cîteva noțiuni despre apa industrială și despre combustibili, materiale pe care chiar și un strungar sau un tinichigiu le întîlnesc în atelierele în care lucrează. Socotim că muncitorul de tip nou trebuie să fie un om cu o largă pregătire de cultură tehnică, pentru care toate problemele prezintă interes, inclusiv problema utilizării raționale a tuturor materialelor în scopul ieftinirii produselor.

Pentru evitarea supraîncărcării elevilor s-au restrîns unele teme cum ar fi elaborarea fontei și oțelului, pentru care s-a prevăzut doar numărul de ore strict necesar cunoașterii în mare a problemelor. S-a acordat mai multă atenție capitolelor care interesează direct meseria respectivă. De exemplu, la meseria de „sudori în plumb", meserie specifică sectorului chimic, se va insista în mod deosebit asupra procedeelor de elaborare a plumbului, asupra calităților și a aliajelor acestuia. În schimb la meseria de strungari nu se va mai dezvolta tema „Strunguri și la sate pentru descoperirea elementelor talentate și includerea lor în școlile speciale de artă.

O asemenea școală este școala specială de arte plastice din București, care instruiește tineri talentați în domeniul picturii și sculpturii, ca și în domeniul artelor decorative (ceramică, țesături, covoare, cusături romînești). În această școală, a cărei durată este de 5 ani, se predau, pe lîngă cunoștințele necesare profesiunii, și cunoștințe de cultură generală la nivelul școlii medii. Astfel elevii ei capătă pregătirea necesară pentru a intra fie în școlile superioare de artă, fie în activitatea productivă, în diferite sectoare care cer deprinderi artistice (ceramică, țesături imprimate etc.).

De rezultatele obținute de școala specială de artă plastică din București vorbește de la sine numărul mare de tineri talentați care, urmînd mai departe cursurile Institutului de arte plastice, au devenit pictori și graficieni de valoare, după cum vorbesc și succesele dobîndite de cei intrați în producție. Mărturie a acestor rezultate stau și expozițiile organizate în fiecare an, în care sînt prezentate lucrări executate cu multă măiestrie de elevii școlii.

Prof. V. ALUPI
București

Gurile și strujirea metalelor"; la forjari nu se va mai trata tema „Prelucrarea la cald" deoarece la data cînd se predau aceste teme elevii au căpătat de la „Tehnologia meseriei" cunoștințe mult mai ample în acest domeniu decît li s-ar putea comunica la „Tehnologia materialelor". Orele devenite astfel disponibile pot fi alocate altor teme, de preferință recapitulării și sistematizării cunoștințelor. Astfel întocmită, programa de tehnologia materialelor pentru școlile de meserii va aduce o reală îmbunătățire în pregătirea elevilor.

În ceea ce privește programa pentru școlile profesionale de ucenici, care a fost cel mai mult discutată de pedagogi, ea respectă ordinea temelor ca și la școlile de meserii, făcîndu-se totuși o derogare nedorită, dar necesară, impusă de planul de învățămînt. Astfel, în timp ce planurile de învățămînt pentru școlile de meserii și școlile tehnice de maiștri cuprind un obiect aparte „Mecanica, rezistența materialelor și organe de mașini", la școlile profesionale acest obiect lipsește. Pentru a se suplini această lipsă, fără a modifica planurile de învățămînt, s-a convenit ca în programa de tehnologia materialelor să se includă cunoștințe despre organele de mașini, iar problemele de mecanică și rezistență să fie incluse în programa de fizică tehnică. Datorită acestui fapt, s-au prevăzut în anul I, pe trimestrul I, 45 de ore pentru predarea cunoștințelor generale despre apă și combustibili, despre însușirile fierului și despre minereurile lui, despre elaborarea fontei și a oțelului și despre tratamentele termice; pe trimestrul II, în 30 de ore s-a prevăzut studiul metalelor neferoase și al aliajelor lor, coroziunea și materialele anticorosive, iar pe trimestrul III, în 30 de ore s-a inclus studiul organelor de mașini.

În anul II, materia de studiu este aceeași ca și la școlile de meserii. Socotim tardivă tratarea materialelor nemetalice (lemn, mase plastice, abrazivi etc.) abia la finele anului II, cum s-a propus de către unii profesori. Nu trebuie uitat faptul că aceste materiale intră în construcția organelor de mașini, că ele servesc la prelucrare (abrazivi) sau la funcționarea mașinilor (lubrefianți), precum și faptul că multe din ele se prelucrează prin aceleași metode ca și materialele metalice (tăiere, strujire etc.).

Cele arătate mai sus sînt valabile și pentru școlile tehnice de maiștri. Față de programa de tehnologie a materialelor elaborată pentru școlile de meserii, la școlile tehnice de maiștri s-a acordat o mai mare atenție problemelor de structură a metalelor și aliajelor (metalografia). Aceasta s-a făcut pentru a se putea adînci problemele legate de tratamentele termice și termochimice, de obținerea metalelor și aliajelor, de proprietățile și de prelucrarea lor.

Prin îmbunătățirile aduse, considerăm că programele de tehnologia materialelor elaborate de M.I.C. pentru anul școlar 1958-1959 corespund necesităților actuale ale școlilor profesionale și tehnice.

Pentru parcurgerea în bune condiții a programei de tehnologie a materialelor, profesorii folosesc manualul care a apărut în Editura Tehnică sub semnătura inginerului Florea Chirită. Avînd în vedere faptul că acest manual cuprinde numai o parte din materia prevăzută în programă, este necesar ca profesorii să folosească în completare material bibliografic auxiliar ca „Materii prime" elaborat de M.I.C. și apărut în Editura Tehnică în 1956, precum și diferite lucrări de specialitate, articole publicate în periodice etc. De asemenea, e necesar ca ei să utilizeze cît mai mult material intuitiv: planșe, mostre, machete, diafilme etc., așa cum a recomandat și programa școlară în partea a III-a, la capitolul „Normativul de material didactic".

Programa de tehnologie a materialelor elaborată anul acesta trebuie aplicată în mod creator, ținînd seama de gradul de pregătire al ucenicilor și de meseria pe care și-au ales-o.

Prof. ing. GH. VLANȚOIU
București

Școala viitorilor artiști plastici

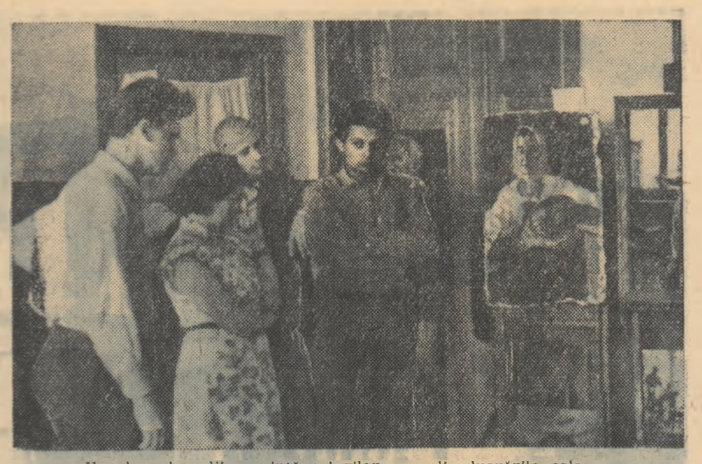

Un elev al școlii prezintă colegilor una din lucrările sale

În regimul capitalist, artistului plastic îi este sortită o viață grea, adesea plină de privațiuni și de multe ori chiar tragică. Totala neînțelegere și lipsa de sprijin pe care au întîmpinat-o din partea „oficialităților" marii noștri pictori Andreescu și Luchian, viața lor tristă, plină de renunțări constituie un exemplu grăitor despre soarta artiștilor în veremea regimului burghezo-moșieresc.

Numai în țările socialiste înalta misiune socială a artistului a fost înțeleasă și apreciată în mod just, iar activitatea artistică sprijinită din plin. Statul nostru democrat-popular acordă o deosebită atenție învățămîntului artistic, organizîndu-l pe baze noi. Toți cei care dovedesc înclinare și dragoste pentru artă sînt ajutați, îndrumați să studieze. Ba mai mult, s-au format echipe de specialiști care se deplasează în diverse centre muncitorești și la sate pentru descoperirea elementelor talentate și includerea lor în școlile speciale de artă.

O asemenea școală este școala specială de arte plastice din București, care instruiește tineri talentați în domeniul picturii și sculpturii, ca și în domeniul artelor decorative (ceramică, țesături, covoare, cusături romînești). În această școală, a cărei durată este de 5 ani, se predau, pe lîngă cunoștințele necesare profesiunii, și cunoștințe de cultură generală la nivelul școlii medii. Astfel elevii ei capătă pregătirea necesară pentru a intra fie în școlile superioare de artă, fie în activitatea productivă, în diferite sectoare care cer deprinderi artistice (ceramică, țesături imprimate etc.).

De rezultatele obținute de școala specială de artă plastică din București vorbește de la sine numărul mare de tineri talentați care, urmînd mai departe cursurile Institutului de arte plastice, au devenit pictori și graficieni de valoare, după cum vorbesc și succesele dobîndite de cei intrați în producție. Mărturie a acestor rezultate stau și expozițiile organizate în fiecare an, în care sînt prezentate lucrări executate cu multă măiestrie de elevii școlii.

Prof. V. ALUPI
București

REALIZĂRI ŞI PROIECTE

Înţelegînd necesitatea familiarizării elevilor cu principiile de bază ale producţiei, a înarmării lor cu priceperi şi deprinderi conştiente de muncă practică întemeiate pe cunoaşterea legilor ştiinţei, a pregătirii tineretului pentru viaţă şi pentru munca productivă, cei mai mulţi profesori dau o extindere tot mai mare legării lecţiilor de problemele producţiei.

Aşa procedează şi o serie de profesori de la şcoala medie nr. 1 din Giurgiu. Bunăoară, profesorii de chimie acordă atenţie deosebită legăturii între predare şi practică, problemelor industriei noastre chimice. La capitolul „Îngrăşăminte chimice", de pildă, ei şi-au propus să arate elevilor ce fel de îngrăşăminte chimice sînt necesare agriculturii din regiune ţinînd seama de natura solului, să accentueze asupra producţiei mărite a gospodăriilor agricole de stat datorită aplicării îngrăşămintelor. În planul lor de muncă sînt prevăzute şi vizite în producţie cu elevii, cu prilejul cărora aceştia vor fi îndrumaţi să observe aplicarea legilor studiate, să se familiarizeze cu diferite maşini folosite în producţia chimică, cu procesele de producţie. Astfel, cu elevii clasei a X-a s-a programat o vizită la fabrica „Popa Şapcă", unde se va urmări procesul de fabricare a zahărului şi a varului. La fabrica „Fructonil", pe lîngă procesul tehnologic elevii vor urmări citirea la aparat a unor date (cantitatea de zahăr, umiditatea etc.) Este programată o vizită şi la fabrica de egrenaj bumbac, unde elevii vor urmări în special tratarea seminţelor de bumbac cu acid sulfuric şi vor cunoaşte aparatele cu care se determină rezistenţa firului de bumbac la diferite temperaturi.

Şi profesorii de matematică arată un interes deosebit pentru legarea predării de practică. Ei pun un accent deosebit pe rezolvarea problemelor cu caracter aplicativ ca şi pe efectuarea lucrărilor practice. Cu elevii clasei a V-a, spre exemplu, profesorii vor face măsurători de teren cu ruleta. La clasa a VI-a, în legătură cu predarea capitolului „Noţiuni de contabilitate", s-a proiectat organizarea unei vizite la gospodăria agricolă de stat din localitate, unde elevii vor studia documentele contabile şi modul cum se lucrează cu ele. De asemenea, în legătură cu capitolul „Grafice" se vor organiza vizite în întreprinderi industriale şi comerciale, pentru a se face cunoscute elevilor diferite feluri de grafice de producţie, de întrecere etc. Tot la clasa a VI-a, la geometrie, se vor organiza lecţii practice de măsurare a unghiurilor în plan orizontal şi vertical cu ajutorul grafometrului şi goniometrului, trasarea pe teren a patrulaterelor cu ajutorul jaloanelor şi grafometrului. Elevii claselor a VII-a vor efectua ca aplicaţii practice la geometrie ridicarea unui plan, determinarea ariei unui teren de diferite forme, măsurarea practică a volumelor unor corpuri (butoi, buşteni, căpiţe de fîn, stive de piatră sau nisip etc.)

Profesorii şi-au propus ca la fiecare capitol din geometrie să trateze principiile matematice pe care se bazează diferitele aparate folosite în practică. La clasa a VIII-a, spre exemplu, după studierea unghiurilor exterioare şi a dreptelor paralele, profesorul le va explica elevilor principiile construirii sextantului şi întrebuinţarea lui practică.

Desigur că, dacă s-ar acorda mai mult interes problemelor politehnizării, toţi profesorii şcolii—nu numai cei de matematică şi chimie — vor vădi o mai atentă preocupare pentru legarea predării de practică, pentru înarmarea elevilor cu cunoştinţe despre aplicarea legilor ştiinţifice studiate, cu deprinderi de muncă.

Legarea teoriei de practică, familiarizarea elevilor cu diferite procese şi procedee de muncă productivă cer şi lărgirea bazei didactico-materiale a şcolii. Este drept că la şcoala medie nr. 1 din Giurgiu s-a vădit un anumit interes pentru rezolvarea acestei probleme. Astfel, şcoala a acordat atenţie înzestrării atelierului de lăcătuşerie, atelier ce deserveşte şi şcoala medie nr. 2. Prin activul de părinţi, atelierul a fost dotat cu rulete metalice şi menghine. De la şcoala profesională de construcţii navale din Giurgiu, care patronează şcoala, au făcut pentru înzestrarea cercului de mecanică-auto o maşină de frezat.

Mulţi elevi contribuie la îmbogăţirea materialului didactic necesar aplicaţiilor şi demonstraţiilor practice. Membrii cercului de matematică al claselor V—VII, bunăoară, execută un goniometru, iar elevii din clasele mai mari confecţionează din sîrmă sudată diferite corpuri necesare demonstraţiilor practice legate de predarea geometriei.

Fără îndoială, toate acestea vor contribui la desfăşurarea în condiţii mai bune a acţiunii de politehnizare, la dezvoltarea dragostei elevilor pentru munca direct productivă, care se manifestă deja la ei.

În şcoală există însă posibilităţi pentru dezvoltarea şi mai largă a bazei didactico-materiale necesară acestei acţiuni, pe care însă cadrele didactice n-au ştiut să le folosească pe deplin. Astfel, secţia de învăţămînt a oraşului dispunea de unele materiale necesare amenajării unui atelier de tîmplărie. Şcoala n-a găsit însă spaţiul pentru înfiinţarea lui. Dacă ar fi arătat mai mult interes pentru această problemă, ar fi găsit desigur o soluţie să rezolve problema — eventual chiar în colaborare cu altă şcoală, aşa cum s-a procedat pentru atelierul de lăcătuşerie.

În general se constată o lipsă în ceea ce priveşte asigurarea bazei didactico-materiale pentru legarea învăţămîntului de practică la ştiinţele naturii. Invocîndu-se lipsa de spaţiu, nu s-a amenajat în şcoală nici un colţ al naturii vii sau un acvariu.

Este necesar ca şcoala să-şi intensifice eforturile în această direcţie, să folosească din plin toate posibilităţile ce-i stau la îndemînă pentru a crea condiţiile materiale necesare dezvoltării învăţămîntului politehnic.

Şcoala trebuie să se preocupe mai îndeaproape şi de organizarea muncii metodice în sprijinul politehnizării. Legarea cunoştinţelor de practică ridică multe probleme metodice destul de complicate. În cadrul lucrărilor în laborator, în atelier sau pe lot elevii trebuie conduşi să lucreze cu materiale, cu unelte, să aplice creator diferitele legi şi principii. Excursiile, vizitele în producţie, pentru a da roade, cer şi ele o justă îndrumare metodică. Or, cabinetul metodic al şcolii nu a alcătuit nici pînă acum un plan de acţiune în această direcţie.

Se impune necesitatea organizării de consfătuiri ale profesorilor de specialitate şi ale profesorilor-maiştri în care să se discute metodele şi procedeele cele mai potrivite pentru explicarea procesului de producţie, pentru a-i face pe elevi să înţeleagă ce rost are fiecare lucrare, să poată trece la aplicarea cunoştinţelor teoretice în executarea diferitelor lucrări. Este important, totodată, ca în cadrul acestor consfătuiri profesorii să poarte discuţii în legătură cu metodele şi procedeele de înarmare a elevilor cu deprinderi de folosire conştientă a unelteior, aparatelor etc. De asemenea, este necesar să se organizeze schimburi de experienţă pentru cunoaşterea şi generalizarea metodelor de muncă ale profesorilor fruntaşi sau ale maiştrilor fruntaşi.

Pentru a şti pe ce cunoştinţe teoretice să se bazeze în organizarea muncii practice, maiştrii trebuie să studieze programele de fizică, matematică, chimie. Profesorii de specialitate au şi ei datoria să cunoască planurile de lucrări practice în atelier, pentru ca în predare să insiste asupra cunoştinţelor care sînt strîns legate de lucrările practice.

Lichidînd lipsurile existente, şcoala medie nr. 1 din Giurgiu va putea face paşi mai mari înainte pe drumul realizării învăţămîntului politehnic.

M. ILEA

Multe clipe instructive şi plăcute îşi petrec elevii şcolii medii nr. 22 din Bucureşti la colţul naturii vii, pe care l-au amenajat în curtea şcolii. Iată-i pe tinerii naturalişti hrănind pe micii „pensionari" ai colţului naturii.

Colaborare

Ocupaţia principală a locuitorilor din Chilia Veche, sat cu adevărat vechi din Delta Dunării, este agricultura, creşterea animalelor şi pescuitul.

Gospodăria colectivă din Chilia Veche cuprinde toate familiile din această mare comună.

În Chilia Veche funcţionează două şcoli elementare cu 7 clase : şcoala cu limba de predare română, cu 302 elevi şi şcoala cu limbile de predare ucraineană şi rusă, cu 263 elevi.

Problema predării ştiinţelor agricole, obiect nou introdus în programa de învăţămînt în clasele V—VII, a fost privită cu multă seriozitate de cadrele didactice şi conducerile celor două şcoli, conştiente de însemnătatea pregătirii agricole a viitorilor colectivişti. Condiţiile locale cu totul specifice în care se practică agricultura în această regiune — clima aspră, solurile sărăturate, iar altele supuse inundaţiilor anuale — impun o cunoaştere temeinică a regulilor agrotehnice de care trebuie să se ţină seama în executarea muncilor agricole, în alegerea speciilor şi soiurilor de plante agricole, în folosirea metodelor şi mijloacelor de cultură

Necesitatea organizării unui lot şcolar care să fie situat pe un teren cît mai reprezentativ pentru condiţiile locale s-a impus de la început. Totodată, s-a simţit nevoia procurării materialului didactic necesar. Aceste probleme s-au rezolvat printr-o colaborare eficientă între şcoală, gospodăria colectivă şi gospodăria de stat din localitate.

Consiliul de conducere al gospodăriei colective a acordat şcolii spre folosinţă o suprafaţă de teren de o jumătate de hectar, în Ostrovul Tătaru, pentru a se organiza un lot şcolar model, unde elevii să poată face practica în bune condiţii. Totodată, va pune la dispoziţia şcolii uneltele necesare lucrărilor practice şi va asigura transportul elevilor cu bărcile peste braţul Tătaru.

Conducerea gospodăriei de stat, prin inginerul şef V. Pop, şi-a luat angajamentul să construiască pentru şcoliile elementare din Chilia Veche rafturile şi dulapurile necesare expunerii şi depozitării materialului didactic.

Tînărul inginer M. Neguţ, şeful secţiei agricole a gospodăriei din Ostrovul Tătaru, este şi profesorul de cunoştinţe agricole, organizînd şi conducînd practica elevilor. El procură materialul didactic necesar folosind mijloacele locale şi posibilităţile gospodăriei. În acest scop, a început să strîngă o serie de probe de sol caracteristice terenurilor agricole din Chilia şi o colecţie de seminţe şi de plante agricole. În curînd gospodăria de stat va primi o colecţie completă de seminţe de diferite soiuri selecţionate, pentru înfiinţarea unui cîmp experimental. Cîte o probă din fiecare va îmbogăţi şi colecţia de material didactic a şcolii.

Prin vizite la gospodăria de stat şi la gospodăria agricolă colectivă, cu care prilej inginerii şi tehnicienii le vor da toate explicaţiile, elevii vor putea să cunoască în amănunt ramurile economice cele mai rentabile în condiţiile locale şi metodele cele mai indicate de lucrare a pămîntului.

Cu o astfel de colaborare rodnică, succesul predării cunoştinţelor agricole este asigurat în mare măsură, iar viitorii absolvenţi vor primi o pregătire cît mai apropiată de economia locală.

S. PETRE

Lipsă de conştiinţă profesională

Prin munca lor neobosită şi plină de devotament, zeci de mii de învăţători şi profesori din ţara noastră dau patriei an de an noi generaţii de tineri care, părăsind băncile şcolii, intră bine pregătiţi în viaţă — în producţie sau în şcoli superioare.

În această muncă plină de răspundere, marea majoritate a învăţătorilor şi profesorilor sînt mînaţi de patriotismul lor, de dragostea faţă de poporul nostru muncitor, de sentimentul datoriei, de conştiinţa lor profesională care, în orînduirea noastră socială, a căpătat o semnificaţie nouă. Ei sînt exemplu de conştiinciozitate în muncă, de spirit de răspundere în îndeplinirea datoriei.

Pe lîngă aceşti învăţători şi profesori, mai există din păcate şi alţii, ce-i drept destul de puţini la număr, la care conştiinţa profesională, dacă au avut vreodată, a început să scapete, la care simţul datoriei s-a tocit, încît aproape n-a mai rămas nimic din el. Din această categorie face parte şi învăţătorul Florea Iancu, de la şcoala elementară de 7 ani din satul Cozieni, comuna Găneasa, raionul Brăneşti. Că el este un om lipsit de conştiinţă profesională, de simţul datoriei, o dovedesc faptele. Florea Iancu a dat dovadă de o condamnabilă lipsă de răspundere în aplicarea legii obligativităţii învăţămîntului elementar, în şcolarizarea copiilor de vîrstă şcolară şi în pregătirea lor temeinică, a falsificat şi denaturat situaţia şcolară a elevilor săi.

În anul şcolar trecut, Florea Iancu a predat la clasa a IV-a, iar elevii săi trebuiau să fie acum în clasa a V-a, întrucît din acest an învăţămîntul de 7 ani a devenit obligatoriu în Cozieni, unde există şcoală de 7 ani. Dintre aceşti elevi, însă, numai jumătate au fost cuprinşi în clasa a V-a.

Din cercetarea catalogului rezultă că toţi cei 11 elevi înscrişi în anul trecut în clasa a IV-a condusă de învăţătorul Florea Iancu au frecventat cursurile şi au obţinut note de trecere. Doi dintre aceşti elevi, Gîţă Vasilica şi Toboc Milina, nu s-au prezentat însă la examenul de absolvire a clasei a IV-a în luna iunie, fiind amînaţi pentru toamnă. Nu s-au prezentat nici la examenul din septembrie de toamnă. Totuşi, în catalog nu s-a mai făcut nici o specificare. Întrucît părea paradoxal ca doi elevi care au frecventat tot anul şcolar, cu puţine absenţe după cum reiese din catalog, să nu se prezinte la examenul de absolvire, s-a procedat la o examinare mai atentă a situaţiei lor şi s-a constatat că realitatea era alta decît cea înfăţişată în catalog. S-a aflat astfel că, deşi cei doi elevi n-au mai frecventat cursurile de la jumătatea anului şcolar, li s-a încheiat situaţia pe toate trei trimestrele, fără să li se pună absenţe. Pe trimestrul III, de exemplu, deşi n-au venit de loc la şcoală, n-au nici o absenţă. În schimb au... note. Şi pe trimestrele anterioare se constată că notele au fost puse fără ca elevii să fie examinaţi. De pildă, eleva Gîţă Vasilica a primit note în zilele de 12 şi 13 decembrie 1957, deşi în catalog era notată absentă, sau a primit note în zilele de 19 şi 25 mai, deşi aceste zile au fost zile de duminică.

O asemenea comportare nu numai că dovedeşte lipsă de conştiinţă profesională, dar este un fals în documentele şcolare, adică în acte oficiale, fals pentru care legile noastre prevăd pedepse aspre.

În anul acesta, învăţătorul Florea Iancu predă la clasele I-a şi a III-a, unde de asemenea are un procent însemnat de elevi care nu frecventează şcoala.

Ce au făcut directorul şcolii şi colectivul de aici pentru îndreptarea situaţiei? Ce atitudine au luat ei faţă de lipsurile celui în cauză?

Ce atitudine puteau să ia, cînd, în loc să se ocupe de pregătirea elevilor, învăţătorii şi profesorii, în frunte cu directorul şcolii, s-au ţinut de certuri şi neînţelegeri, cînd şi alte cadre didactice de aici au dat dovadă de aceeaşi condamnabilă lipsă de conştiinţă profesională. Aşa este cazul învăţătoarei Maria Rozescu, care în anul şcolar trecut a lăsat opt repetenţi din cei 20 elevi ai clasei I, pentru că nu s-a ocupat de buna lor pregătire.

În urma lipsurilor care au existat la şcoala din Cozieni, secţia raională de învăţămînt şi cultură s-a mulţumit să transfere în alte şcoli pe fostul director Dumitru Haita şi pe învăţătoarea Maria Rozescu, sancţiune de altfel prea mică în comparaţie cu gravitatea abaterilor. Faţă de învăţătorul Florea Iancu nu s-a luat nici o măsură, cu toate că acesta se face vinovat de abateri şi mai grave decît ceilalţi.

Ar fi fost cazul ca organele respective să înţeleagă că orice atitudine de împăciuitorism faţă de lipsuri, de tolerare a abaterilor şi a lipsei de răspundere în muncă sînt deosebit de dăunătoare.

Lipsa de conştiinţă profesională, inducerea în eroare şi falsificarea realităţii de către Florea Iancu şi alţii ca el sînt fapte ce nu pot fi trecute cu vederea şi care trebuie să fie sancţionate exemplar.

C. MINCA

Răspuns la întrebările cititorilor

Mai mulţi profesori care predau cunoştinţele agricole la clasele a V-a ale şcolilor elementare din mediul rural ne-au întrebat ce anume lucrări se pot executa în cadrul orelor de laborator la obiectul lor.

Conform programei de studii, în clasa a V-a sînt prevăzute, pe lîngă lucrările practice pe teren (pe lotul şcolar, în grădină, în livadă etc.), şi lucrări zise „de laborator". Acestea din urmă se execută în laboratorul şcolii, dacă acesta există, sau chiar în clasă, în ore special rezervate.

După scopul ce-l urmăresc, lucrările de laborator se împart în două categorii: unele au un scop demonstrativ, pentru ilustrarea intuitivă a lecţiilor teoretice, iar altele fac parte, ca lucrări preliminare sau ajutătoare, din grupa lucrărilor practice pe teren.

Ţinînd seama de prevederile programei, în prima categorie de lucrări intră demonstraţiile şi experienţele privitoare la următoarele teme : a) Compoziţia şi însuşirile solului arabil ; b) Condiţiile de viaţă ale plantelor ; c) Îngrăşămintele ; d) Sămînţa şi proprietăţile ei.

Din categoria a doua fac parte : a) Încercarea puterii de încolţire şi de străbatere a seminţelor ; b) Prepararea soluţiilor pentru tratarea seminţelor şi combaterea dăunătorilor ; c) Aflarea greutăţii hectolitrice şi absolute a seminţelor ; d) Despărţirea corpurilor străine şi aflarea procentului de corpuri străine.

Iată cîteva exemple cu privire la modul de executare a lucrărilor de laborator.

Pentru a demonstra compoziţia solului, de pildă, se face (în laborator sau în clasă) următoarea experienţă simplă ; se pune într-o piuliţă o cantitate de pămînt uscat, luat din cîmp, şi se pisează uşor cu un lemn. Se pune materialul rezervat într-un vas cu apă şi se agită bine, timp de 10-15 minute. În felul acesta am desfăcut grăunţii solului în particulele elementare din care sînt constituiţi. Pentru a le despărţi după mărime, strecurăm totul printr-o sită cu ochiurile de 0,2 mm. Ceea ce rămîne pe sită (deci particulele mai mari de 0,2 mm.) formează scheletul solului (pietriş, pietriş mărunt şi nisip cu bobul mare), iar ceea ce trece prin sită formează materialul fin.

Spre a demonstra, mai departe, alcătuirea materialului fin, punem o cantitate din acest material într-un vas cilindric de sticlă. Turnăm apă pînă aproape de umplerea vasului şi scuturăm puternic. Lăsăm să se liniştească 20-30 minute. Se vede uşor, după trecerea acestui timp, cum se depune material pe fund după mărime : nisipul, mîlul, argila.

Dacă nu avem sită, se face numai ultima demonstraţie prin sedimentare.

Pentru a demonstra fenomenul capilarităţii în sol, experienţa este şi mai uşoară. Se pune apă într-o farfurioară şi se cufundă în ea colţul unui bulgăraş uscat de pămînt. Apa se ridică repede în bulgăraş şi se răspîndeşte în toate părţile. Pe măsură ce apa se îndepărtează de colţul în care a pătruns la început, viteza ei scade pînă se opreşte.

Experienţa se repetă cu o bucată de zahăr, de creţi sau de negativă.

Pe baza acestor demonstraţii, se explică fenomenul menţionat.

O lucrare din categoria a doua de lucrări de laborator este, de pildă, despărţirea corpurilor străine dintr-o probă de sămînţă şi aflarea procentului lor. Fiecare elev cîntăreşte cîte 100 grame de sămînţă necurăţită la trior. Cu ajutorul unui beţişor, alege pe o foaie de hîrtie numai boabele curate şi întregi din proba respectivă, înlăturînd toate corpurile străine (seminţe de buruieni etc.) Cîntăreşte din nou boabele curate şi află procentul de corpuri străine, prin diferenţă. Această lucrare face parte din practica agricolă curentă.

Se pot da multe exemple de astfel de lucrări demonstrative simple, dar foarte folositoare, pe care elevii le pot executa singuri. Esenţialul este ca ele să fie folosite cît mai intens în predarea cunoştinţelor agricole, pentru ca lecţiile să devină atractive şi uşor de reţinut.

DE LA MINISTERUL ÎNVĂŢĂMÎNTULUI ŞI CULTURII

Comitetul Central al U.T.M. şi Ministerul Învăţămîntului şi Culturii atrag atenţia asupra importanţei concursului „Să ne cunoaştem ţinutul natal" pentru educarea elevilor în spiritul patriotismului socialist, prin cunoaşterea frumuseţilor şi bogăţiilor ţinutului natal, a realizărilor obţinute de oamenii muncii în anii regimului democrat-popular. Acest concurs şi prin excursiile care se organizează, are un rol deosebit pentru educaţia patriotică a tineretului, durează întreg anul şcolar, inclusiv vacanţele, şi are două etape: a) etapa pe şcoală, care se încheie la sfîrşitul trimestrului II ; b) etapa pe raion, care se încheie la sfîrşitul vacanţei de vară.

Concursul „Să ne cunoaştem ţinutul natal", ca şi celelalte nouă concursuri menţionate în informaţia din numărul trecut al „Gazetei Învăţămîntului", se organizează de C.C. al U.T.M. şi Ministerul Învăţămîntului şi Culturii.

★

În vederea concursului de admitere în învăţămîntul superior fără frecvenţă şi seral, candidaţii vor depune actele ce vor fi cerute de instituţiile de învăţămînt superior între 25 octombrie şi 15 noiembrie a.c. la secretariatele instituţiilor de învăţămînt superior respective.

Orice lămuriri privitoare la condiţiile de admitere se pot lua de la următoarele instituţii de învăţămînt superior la care se ţin concursuri de admitere în anul I la învăţămîntul fără frecvenţă şi seral : Institutul politehnic din Bucureşti, Institutul politehnic din Timişoara, Institutul politehnic din Iaşi, Institutul politehnic din Oraşul Stalin, Institutul de construcţii din Bucureşti, Institutul de petrol, gaze şi geologie din Bucureşti, Institutul de căi ferate din Bucureşti, Institutul de mine „Gh. Gheorghiu-Dej" din Petroşani, Institutul agronomic „N. Bălcescu" din Bucureşti, Institutul agronomic „Ion Ionescu de la Brad" din Iaşi, Institutul agronomic „Petru Groza" din Cluj, Institutul agronomic din Craiova, Universitatea „C. I. Parhon" din Bucureşti, Universitatea „Victor Babeş" din Cluj, Universitatea „Bolyai" din Cluj, Universitatea „Al. I. Cuza" din Iaşi şi Institutul „Maxim Gorki" din Bucureşti.

Candidaţii care îndeplinesc condiţiile cerute pentru a urma studii superioare în învăţămîntul fără frecvenţă şi seral vor da probele scrise la concursul de admitere cu începere din ziua de 20 noiembrie a.c., orele 9 dim.

Anul I de studii în învăţămîntul fără frecvenţă şi seral va începe la 1 decembrie 1958.

Analiza şi sinteza fonetică

Au trecut aproape şase săptămîni de cînd elevii claselor I au păşit pentru prima dată pe porţile şcolii. Cu emoţie şi bucurie au luat în mînă abecedarele, mîndri că, nu peste mult timp, vor şti şi ei să dezlege înţelesul celor scrise, vor putea să scrie ei înşişi.

Limba română — citirea şi scrierea — este obiectul de bază din clasa I, deoarece constituie temelia cunoştinţelor pe care elevii şi le însuşesc în şcoală şi, mai tîrziu, în viaţă. De aceea este foarte necesar să se dea o atenţie deosebită predării citirii şi scrierii, pentru a înlesni însuşirea de către copii a unor deprinderi juste şi trainice de citire conştientă, curentă şi expresivă şi o scriere corectă şi frumoasă într-un timp destul de scurt, corespunzător predării abecedarului.

Cercetările psihologice cu privire la procesul citirii la începători au arătat că principala greutate pentru elevii clasei I o constituie unirea sunetelor în silabe şi a silabelor în cuvinte, la vederea literelor. Pentru ca să poată învinge această greutate este absolut necesar ca ei să cunoască structura fonetică şi grafică a cuvintelor — cînd ce se realizează prin exerciţii de analiză fonetică, precum şi prin exerciţii de sinteză.

Atunci cînd citeşte fiecare literă în parte, copilul nu poate realiza decît o pronunţare succesivă a sunetelor, ceea ce îi îngreunează foarte mult înţelegerea sensului. De aceea trebuie să-l învăţăm să citească cuvintele direct pe silabe, uşurîndu-i procesul citirii şi ajutîndu-l să înţeleagă sensul cuvîntului citit. Aceasta se poate realiza prin mărirea cîmpului vizual al elevilor, de la o singură literă la o silabă.

Încă din perioada pregătitoare copiii sînt familiarizaţi cu noţiunile de propoziţie, silabă şi sunet, fac exerciţii de vorbire şi se deprind să dea exemple de propoziţii, să numere şi să unească cuvintele în propoziţie, să despartă cuvintele în silabe şi silabele în sunete. Această muncă se intensifică în perioada predării abecedarului, descrescînd apoi treptat, în perioada postabecedară, cînd se foloseşte numai uneori, în cazul unor cuvinte mai grele.

În perioada în care ne aflăm acum, atenţia şi eforturile învăţătorilor care predau la clasa I trebuie îndreptate spre formarea cîmpului vizual de o silabă. Prin urmare, atît în cadrul lecţiilor de familiarizare cu sunetul şi litera, cît şi în cele de consolidare şi repetare, se va pune accent pe analiza şi sinteza fonetică.

Voi arăta mai jos cum a procedat tovarăşa Paraschiva Vasile, învăţătoare la clasa I „E" de la şcoala de 7 ani nr. 84 din Bucureşti, la o lecţie de repetare.

Această lecţie a avut loc după predarea primelor şapte litere. Ţin să precizez că, deşi elevii acestei clase au fost familiarizaţi cu unele elemente de citire şi scriere încă din anul trecut — cînd erau în grupa mare la grădiniţă — învăţătoarea nu numai că nu a neglijat, dar chiar a insistat asupra analizei fonetice a cuvintelor şi propoziţiei alcătuite de copii pe rînd, cu ajutorul literelor alfabetului decupat.

După verificarea lecţiei curente (lecţia de la pag. 23), la care s-a folosit, după citirea textului în ordinea din carte, citirea pe sărite („citeşte coloana a II-a", „citeşte coloana I-a" etc.) şi citirea selectivă („citeşte propoziţia despre Ana !" etc.), a urmat o scurtă discuţie cu privire la sunetele şi literele învăţate şi exerciţii de recunoaştere a lor în alfabetare, lozinci, afişe etc.

Apoi au fost alcătuite cuvinte din literele alfabetului decupat. Copiii au explicat sensul acestor cuvinte şi au alcătuit cu fiecare din ele cîte o propoziţie. În cazul unor cuvinte mai grele, cum a fost, de exemplu, cuvîntul *ore*, la care s-a ajuns prin schimbarea primei silabe a cuvîntului *are* cu *o*, s-au pus întrebări ajutătoare („cîte ore staţi voi la şcoală?").

În alcătuirea cuvintelor din literele alfabetului decupat s-au folosit mai multe procedee. De exemplu, după ce cuvîntul a fost desprins din vorbire, a fost analizat şi alcătuit pe silabe la tablă de către elevi. Elevii au citit cuvîntul pe silabe, apoi s-a scos trăsura de unire şi s-a citit cuvîntul în întregime. După aceea cuvîntul, format a fost acoperit cu un carton şi li s-a cerut elevilor să formeze şi ei cuvîntul. În timp ce se controla cum au lucrat, li s-a cerut copiilor, pe rînd, să citească cuvîntul format de ei. Pentru a le da prilejul să constate singuri dacă au greşit şi pentru a le arăta cum trebuiau să lucreze, după terminarea controlului învăţătoarea a descoperit cuvîntul „model", copiii l-au citit din nou şi l-au confruntat cu lucrările lor, care au fost corectate.

În felul acesta, elevii au alcătuit din literele alfabetului decupat atît o parte din cuvintele învăţate anterior, cît şi o propoziţie. Pentru alcătuirea propoziţiei s-au folosit trei din cuvintele formate şi păstrate pe stelaj (Ene are mere).

A urmat citirea acestor cuvinte în abecedar, îndrumîndu-se copiilor cîte o temă. (De exemplu : Găsiţi pe pagină cuvîntul *are*. De cîte ori l-aţi găsit ? Citiţi-l ! etc.).

Ca temă pentru acasă li s-a cerut elevilor să găsească, în lecţiile din abecedar învăţate pînă acum, numele de copii. O astfel de temă, mai ales în cazul lecţiilor de repetare, are calitatea de a-i antrena pe copii la muncă, obligîndu-i să găsească cuvintele cerute, spre deosebire de cazul foarte frecvent cînd li se cere elevilor doar să citească lecţiile repetate. În acest caz cei mai mulţi nu citesc, deoarece socotesc că ştiu aceste lecţii în suficientă măsură pentru a face faţă la o nouă verificare. Iată cum, dacă nu chibzuim de ajuns la darea unei teme, îi putem lipsi pe elevi de un exerciţiu foarte necesar.

Aşa cum arătam la început, în perioada predării abecedarului procesul citirii se împleteşte strîns cu cel al scrierii. Alcătuirea cuvintelor şi propoziţiilor din literele alfabetului decupat îi pregăteşte pe elevi într-o bună măsură şi pentru scriere, în acest caz ei scriind cu litere de tipar, întocmai ca şi cum ar dactilografia sau zeţui. În procesul scrierii, copilul, care la această etapă nu are încă stabilite legăturile temporare necesare scrisului, trebuie să-şi concentreze atenţia atît asupra elementelor grafice din care sînt alcătuite literele şi asupra regulilor pe care trebuie să le respecte în timpul scrisului, cît şi asupra separării sunetelor din cuvinte. Greutăţile pe care le întîmpină el în acest caz duc, de cele mai multe ori, la citirea cuvintelor pe litere. De aceea, este foarte necesar să se insiste asupra analizei fonetice a cuvintelor pe care le scriem, asupra formării lor pe silabe din literele alfabetului decupat şi asupra scrierii cuvintelor pe silabe. Dacă privim cu atenţie caietele copiilor ne putem da seama dacă atunci cînd au transcris în caietele lor un text de tipar ei au citit cuvintele pe silabe sau pe litere. Este de remarcat faptul că, atunci cînd modelul după care copiază este scris cu litere de mînă, copiii greşesc mult mai puţin. Cei mai mulţi scriu corect şi chiar frumos. Legăturile dintre litere sînt făcute corect, iar omisiunile de litere sînt foarte rare. Dimpotrivă, în cazul transcrierilor după un text de tipar numărul greşelilor creşte, iar întreruperea liniilor de legătură dintre litere este foarte frecventă, deoarece elevii sînt obligaţi să-şi reamintească literele de mînă corespunzătoare.

În consecinţă, pentru a preîntîmpina aceste lipsuri şi greutăţi este foarte necesar ca şi la lecţiile de scriere să se folosească mai mult analiza fonetică, analizîndu-se fiecare cuvînt şi cerîndu-se copiilor să formeze cu ajutorul literelor alfabetului decupat acele cuvinte care n-au fost alcătuite în clasă sau sînt mai grele.

În exemplul citat mai sus, în ora de scriere învăţătoarea şi-a planificat să scrie cu copiii cuvinte cu literele învăţate. Pentru aceasta a folosit cuvintele analizate şi alcătuite de elevi din literele alfabetului decupat în ora de citire. Pentru a reaminti copiilor aceste cuvinte şi a verifica dacă ei pot să le citească conştient şi corect, învăţătoarea a fixat pe stelaj fiecare cuvînt, care a fost apoi analizat şi scris cu litere de mînă.

La sfîrşit s-a format o propoziţie nouă : „Ana are mure" (s-a ţinut seama de literele mari învăţate pînă în prezent), care a fost analizată, formată la tablă din literele alfabetului decupat, scrisă model pe tablă de către învăţătoare şi apoi transcrisă de elevi. La scrierea acestei propoziţii s-a avut în vedere faptul că elevii scriseseră separat cuvintele, iar acum era necesar să se împletească scrierea corectă cu scrierea frumoasă, caligrafică, insistîndu-se mai mult decît pînă acum asupra poziţiei în bancă a elevilor, înclinării caietului, direcţiei tocului, mîinii etc

Deşi sînt încă la început, elevii tovarăşei Paraschiva Vasile scriu literele destul de corect, iar unii dintre ei chiar frumos. De asemenea, citesc corect şi mai ales alcătuiesc corect cuvintele pe silabe şi nu fac confuzie între propoziţie, cuvînt şi sunet.

Aceste rezultate dovedesc o dată mai mult necesitatea de a se folosi just metoda fonetică analitico-sintetică de predare a abecedarului, care corespunde atît cerinţelor pedagogice, cît şi particularităţilor psihologice ale procesului citirii şi scrierii la elevii clasei I.

M. BOŞTINA

Muncă superficială, rezultate slabe

Am cunoscut colectivul școlii elementare de 7 ani din comuna Strejești de Jos, raionul Drăgășani, cu 6—7 ani în urmă. Pe vremea aceea cadrele didactice din această comună obțineau asemenea rezultate în activitatea lor încît pe drept cuvînt școala era socotită ca una dintre cele mai bune din raion.

De aprecieri la fel de bune se bucura și munca social-culturală pe care o duceau pedagogii din Strejești. Îmi aduc aminte, de pildă, că analfabetismul fusese lichidat la Strejești înaintea multor alte comune, deși numărul neștiutorilor de carte era aici destul de mare. Aveam așadar toate motivele să consider că în problema pe care o urmăream — generalizarea învățămîntului de 7 ani în localitățile cu școli cu 7 clase — voi găsi la Strejești realizări demne de bunul renume al școlii. Nu s-a întîmplat însă astfel.

Planul de cuprindere a absolvenților clasei a IV-a în clasa a V-a nu a fost realizat, deși erau condiții pentru ca acesta să fie chiar depășit. Chiar și în satul de centru al comunei, în care se află de altfel și școala, din cei 18 absolvenți ai clasei a IV-a au rămas 7 necuprinși în clasa a V-a. Cuprinderea în clasa a V-a a școlii elementare de 7 ani din Strejești a absolvenților clasei a IV-a din celelalte sate ale circumscripției este tot așa de nesatisfăcătoare.

Cauza principală a acestei situații constă în faptul că munca desfășurată de colectivul școlii în timpul vacanței în rîndurile părinților elevilor pentru a-i lămuri să-și trimită copiii la școală a fost cu totul superficială. De fapt, această muncă s-a rezumat doar la trimiterea unor adrese către părinții copiilor. Era de așteptat ca o asemenea „îndrumare" să nu dea roade, să nu ajute la îndeplinirea planului de școlarizare. Dar superficialitatea muncii de lămurire dusă de cadrele didactice în rîndurile părinților n-a afectat numai îndeplinirea inițială a planului. La primele note slabe primite de unii elevi, o parte din părinții acestora și-au retras copiii de la școală. De altfel, acest pericol continuă să existe.

O situație similară se prezintă și la școala elementară de 7 ani din comuna Zăvideni, a aceluiași raion. La această școală au fost cuprinși numai 21 din 37 absolvenți ai clasei a IV-a. Aici s-a urmărit îndeplinirea planului prin cuprinderea în clasa a V-a a unui procent mai mare de copii din comunele învecinate.

Pedagogii de la Strejești și Zăvideni caută argumente justificative care să-i absolve de răspunderea ce le revine față de neîndeplinirea planului de școlarizare.

Ei trebuie să înțeleagă că nici un argument nu poate justifica propria lor neglijență și comoditate și că aceasta este o gravă abatere de la datorie.

De situația de mai sus este vinovată și secția de învățămînt a raionului Drăgășani, care n-a urmărit și n-a controlat din timp felul cum s-a desfășurat munca de lămurire pentru traducerea în viață a hotărîrii privind generalizarea învățămîntului de 7 ani.

Pentru a se înlătura posibilitatea pierderii pe parcurs a unor noi elevi este necesară continuarea muncii de lămurire, de convingere a părinților elevilor asupra necesității de a-și trimite regulat copiii la școală în clasele V—VI—VII. Experiența din acest an a arătat că munca de convingere este cu atît mai eficientă cu cît este mai din timp începută. Din satul Colibași, de pildă, s-au înscris în clasa a V-a toți absolvenții clasei a IV-a, datorită mai ales muncii învățătorului din acest sat, începută încă înainte de încheierea anului școlar trecut.

Colectivul cadrelor didactice din Strejești trebuie să tragă concluzia că bunul renume de care se bucură școala obligă la o activitate și mai intensă, și mai rodnică decît în trecut.

C. RADOI

La Casa pionierilor din Satu Mare, cercul de muzică atrage din ce în ce mai mulți amatori.

Școli elementare de muzică

Avîntul continuu al muzicii românești contemporane, succesele remarcabile ale școlii noastre muzicale la ultimele confruntări artistice internaționale, politica de promovare a talentelor din popor au determinat lărgirea rețelei școlilor elementare speciale de muzică în centre muncitorești care niciodată în trecut nu s-au bucurat de grija pentru luminarea culturală. Într-un orășel pescăresc ca Tulcea, de pildă, sau la Reghin, tînărul centru al noii industrii de instrumente muzicale, numeroși copii ai muncitorilor au pășit în acest an pragul vieții artistice. Muzica românească va primi un nou contingent de muzicieni din care, peste puțin timp, se vor afirma virtuozii de mîine.

Învățămîntul muzical de specialitate a cuprins începînd de anul acesta, în afara centrelor regionale și raionale unde s-au înființat încă în anii trecuți școli elementare de muzică, un număr important de orașe: Arad, Caransebeș, Deva, Turnu—Severin, Tulcea, Roman, Giurgiu, Reghin, Tîrgu-Jiu, Cîmpulung Muscel, Baia Mare. S-a ușurat astfel posibilitatea de descoperire, educare și afirmare pe tărîmul artei a celor copii de petroliști, mineri, pescari etc. lipsiți altădată de posibilitatea dezvoltării aptitudinilor lor artistice. Dacă vom arăta că în trecut nu a existat în țara noastră nici o școală elementară de muzică, iar astăzi funcționează peste 20, se va înțelege și mai clar ce progrese mari s-au înregistrat la acest domeniu.

Săptămîna trecută s-a încheiat în Capitală cursul de perfecționare a cadrelor didactice de specialitate, inițiat de Direcția învățămîntului artistic din Ministerul Învățămîntului și Culturii. Peste 40 de profesori din școlile elementare de muzică au audiat lecții de marxism-leninism, educație muzicală, istoria muzicii, folclor, pian, vioară și violoncel. Oameni care s-au afirmat prin talentul lor și prin activitatea lor artistică îndelungată și rodnică în micile centre provinciale au pus din nou mîna pe carte și au reînceput să învețe. Lecțiile practice pe care le-au efectuat constituie pentru ei un prețios ajutor în munca de pregătire a elevilor. Entuziasmul cu care s-au prezentat la cursuri, rezultatul încurător obținut la seminarul final recapitulativ dovedesc dragostea și interesul lor pentru munca pedagogică, pentru viitorul micilor muzicieni.

La ședința de închidere a cursului, profesorii și-au luat cu hotărîre angajamentul de a contribui cu toate forțele lor la dezvoltarea învățămîntului nostru artistic.

VICOS

NOI CADRE pentru economia U. R. S. S.

(Urmare din pag. 1)

semnată, la legarea strînsă a cunoștințelor teoretice cu practica în școlile rezervelor de muncă. Anual se organizează conferințe pedagogice la care profesori și maiștri-instructori fac comunicări cu privire la metodele lor de predare, arată felul cum sînt ajutați de organele din conducere a sistemului rezervelor de muncă și de uzina care tutelează școala, critică forurile răspunzătoare de unele deficiențe și fac propuneri pentru eliminarea acestor lipsuri. La aceste consfătuiri iau parte, pe lîngă cadrele didactice din școli, reprezentanți ai organizațiilor de partid, directori de întreprinderi, delegați ai consiliilor economice regionale, muncitori inovatori.

INTREBARE: *Cum se desfășoară munca de educare comunistă a elevilor din școlile rezervelor de muncă?*

RĂSPUNS: Un loc de frunte în cadrul problemelor care se discută la conferințele anuale ale rezervelor de muncă îl ocupă munca educativă. Deosebit de rodnică este în această privință participarea delegaților Comsomolului. Organizațiile comsomoliste sînt strîns legate de activitatea școlilor rezervelor de muncă și dau o contribuție de mare preț la munca de educare comunistă a viitorilor muncitori și tehnicieni. Organizațiile de comsomol din școlile rezervelor de muncă cuprind 70% din numărul elevilor și ucenicilor și se bucură în rîndul tuturor elevilor și ucenicilor de un deosebit prestigiu. Este o mare cinste și o sărbătoare pentru fiecare elev sau ucenic ziua primirii în rîndurile Comsomolului. Împreună cu organizațiile comsomoliste, conducerile școlilor dezbat toate problemele de bază cu privire la munca de educație în școală, în întreprindere și în cadrul activității extrașcolare.

INTREBARE: *În ultimul timp știința și tehnica sovietică au obținut realizări de o însemnătate mondială. Cum se aplică aceste realizări în sistemul școlilor rezervelor de muncă, pentru pregătirea unor muncitori și tehnicieni stăpîni pe știința și tehnica cea mai înaintată?*

RĂSPUNS: O preocupare de seamă în cadrul activității noastre este aceea ca, paralel cu progresul impetuos al științei și tehnicii, să revizuim programele școlare introducînd în cadrul lor teme noi care să cuprindă ultimele cuceriri ale științei și tehnicii în domeniul fizicii, electrotehnicii, construcțiilor de mașini, automatizării proceselor de lucru. Pe linia propagandei pentru noile cuceriri ale științei și tehnicii activează cu deosebit succes cercurile tehnice din școli, în cadrul cărora sînt executate machetele celor mai noi mașini și instalații tehnice și schemele desfășurării diferitelor procese științifice. Un larg avînt a luat în cadrul cercurilor tehnice studierea problemelor electrotehnicii și telemecanicii.

Atît la lecțiile teoretice desfășurate în cadrul școlilor cît și la practica în întreprinderi cadrele didactice urmăresc să familiarizeze pe viitorii muncitori și tehnicieni cu cele mai noi realizări ale științei și tehnicii.

INTREBARE: *În decursul activității școlilor rezervelor de muncă au fost formați mulți muncitori și tehnicieni de înaltă calificare. Care este legătura acestora cu școlile profesionale și tehnice în momentul de față și cum sprijină ei calificarea schimbului de mîine al clasei muncitoare?*

RĂSPUNS: Nenumărați absolvenți ai școlilor rezervelor de muncă s-au ridicat mult, prin munca lor sîrguincioasă. Printre ei se numără astăzi mulți inovatori și muncitori fruntași. Sute de foști absolvenți ai școlilor rezervelor de muncă și-au completat studiile medii și superioare și formează acum cadrele de bază ale multor întreprinderi industriale. Nici unul dintre ei n-a uitat însă școala la care a descifrat pentru prima oară tainele meseriei. Legătura foștilor absolvenți cu școala este deosebit de prețioasă în educarea viitoarelor cadre de muncitori și tehnicieni. Discuțiile purtate de muncitorii fruntași, inginerii, tehnicienii și directorii de întreprinderi care s-au ridicat din rîndul celor care au absolvit școlile rezervelor de muncă cu ani în urmă dau un puternic imbold activității actualilor elevi. Aceste discuții sînt organizate de școlile rezervelor de muncă în cadrul întîlnirilor anuale între absolvenți și elevi.

INTREBARE: *Care sînt în momentul de față principalele sarcini și perspective ale învățămîntului rezervelor de muncă din Uniunea Sovietică?*

RĂSPUNS: Așa cum am arătat, dezvoltarea sistemului școlilor rezervelor de muncă și stabilirea conținutului învățămîntului din aceste școli se realizează în strînsă legătură cu dezvoltarea economiei socialiste, științei și tehnicii, pe baza prevederilor de viitor ale Comisiei de stat a planificării din U.R.S.S. și ale consiliilor economice regionale. Reorganizarea învățămîntului de cultură generală, a învățămîntului superior și a învățămîntului rezervelor de muncă, care se va desfășura în curînd pe baza tezelor cuprinse în Memoriul tovarășului Hrușciov va permite o și mai largă dezvoltare a învățămîntului profesional și tehnic. Planul de 7 ani de dezvoltare a economiei, culturii și ocrotirii sănătății care se va discuta la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. va stabili obiectivele centrale și căile pentru dezvoltarea viitoare a învățămîntului rezervelor de muncă ținînd seama de uriașul avînt economic pe care-l va lua țara noastră în anii următori, de progresele tehnicii și științei avansate. În cadrul dezvoltării generale a sistemului rezervelor de muncă un loc însemnat îl va ocupa lărgirea rețelei de școli, legarea ei de necesitățile dezvoltării economice specifice fiecărei regiuni.

INTREBARE: *Știm că ați vizitat o serie de școli profesionale și tehnice din țara noastră. Ce ne puteți spune în legătură cu desfășurarea procesului de învățămînt și educație în aceste școli?*

RĂSPUNS: Timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție pentru vizitarea școlilor nu ne-a permis să aprofundăm aceste însemnate probleme ale învățămîntului profesional și tehnic din Republica Populară Română. Totuși, din vizita pe care am făcut-o în 15 unități școlare tutelate de trei ministere — Ministerul Industriei Grele, Ministerul Bunurilor de Consum și Ministerul Agriculturii și Silviculturii — am ajuns la concluzia că în școlile profesionale și tehnice din Republica Populară Română procesul de învățămînt se desfășoară la un nivel înalt, avînd la dispoziție o temeinică bază materială — ateliere, cabinete școlare etc. — și asigură pregătirea unor cadre cu temeinice cunoștințe pentru toate sectoarele economice. Unele neajunsuri actuale în desfășurarea învățămîntului din școlile profesionale și tehnice pot fi îndreptate cu ușurință de către unitățile școlare respective cu sprijinul activ al ministerelor tutelare. Sîntem convinși că în felul acesta se va îmbunătăți continuu dotarea școlilor cu utilaje noi, scule și material didactic. Un aport prețios la sprijinirea activității cadrelor didactice îl dau cabinetele metodice. De aceea este bine să se acorde atenție lărgirii rețelei cabinetelor metodice și încadrării lor cu metodiști bine pregătiți. O deosebită importanță pentru pregătirea profesională a viitorilor muncitori și tehnicieni o are organizarea în cadrul întreprinderilor a unor secții în care să lucreze numai ucenici și elevi, sub îndrumarea maiștrilor-instructori. Sîntem convinși că acordînd toată încrederea posibilităților viitorilor muncitori și tehnicieni care studiază în școlile profesionale și tehnice, încredințîndu-le lucrări complexe, directorii întreprinderilor și conducerile ministerelor industriale vor sprijini substanțial pregătirea unor cadre de muncitori și tehnicieni de înaltă calificare.

Transmitem tuturor cadrelor didactice, ucenicilor și elevilor din învățămîntul profesional și tehnic din Republica Populară Română un salut fierbinte din partea ucenicilor și lucrătorilor școlilor din sistemul rezervelor de muncă al Uniunii Sovietice. Exprimăm calde mulțumiri pentru primirea deosebit de prietenească care ne-a fost făcută și pentru ocazia pe care ne-au oferit-o de a cunoaște organizarea învățămîntului profesional și tehnic din Republica Populară Română.

Pe urmele scrisorilor nepublicate

Unul din corespondenții noștri din raionul Slatina, regiunea Pitești, ne-a sezisat că tov. Vasile Dinu, director adjunct al școlii de 7 ani din comuna Coteana, raionul Slatina, are o atitudine neprincipială față de cadrele didactice. Manifestînd dispreț față de tovarășii lui de muncă, directorul Vasile Dinu era deseori auzit chiar și de elevii școlii insultînd sau jignind anumite cadre didactice. Fiind sesizată de toate acestea, secția de învățămînt a regiunii Pitești ne răspunde că cele semnalate de corespondent sînt întru totul reale, fapt pentru care tov. Vasile Dinu a și fost înlocuit din funcția de director al școlii.

★

Într-o scrisoare trimisă redacției noastre, un corespondent din Turda ne-a sezisat faptul că profesorul de matematică Ștefan Szatmari de la școala medie nr. 3 folosește bătaia drept „mijloc de educare" a elevilor. Cercetînd temeinicia faptelor semnalate, secția de învățămînt a regiunii Cluj, căreia ne-am adresat, ne informează că pentru abaterile sale prof. Ștefan Szatmari a fost sancționat.

PREGĂTIRI PENTRU „SĂPTĂMÎNA ECONOMIEI"

În scopul dezvoltării în rîndul populației a spiritului de economisire și de bună gospodărire a banului, între 23 și 30 noiembrie se va organiza „Săptămîna economiei". Desfășurîndu-se sub lozinca „fiecare cetățean un depunător activ la C.E.C.", „Săptămîna economiei" va fi precedată de o largă propagandă menită să dezvolte și mai mult interesul maselor largi pentru acțiunea de economisire.

Cu acest prilej, „Casa de Economii și Consemnațiuni" organizează în rîndul elevilor un concurs de cuvinte încrucișate pe tema economisirii, dotat cu numeroase premii. Concursul va avea loc între 30 octombrie și 30 noiembrie a.c.

În cadrul „Săptămînii economiei" în școlile de toate gradele se vor organiza expuneri și convorbiri în legătură cu acțiunea de economisire, manifestări artistice etc.

Bibliografie

A. S. OZERSKI și I. I. TREPENENKOV — Tractoarele KD-35 și KDP-35.

De curînd a apărut în Editura Agrosilvică de Stat cartea „Tractoarele KD-35 și KDP-35" de A. S. Ozerski și I. I. Trepenenkov.

Scrisă în ajutorul cadrelor care lucrează în sectorul mecanizării agriculturii, lucrarea descrie amănunțit construcția tractoarelor KD-35 și KDP-35, precum și a tuturor sistemelor și mecanismelor. De asemenea, în această lucrare se analizează problemele folosirii acestor două tipuri de tractoare și se prezintă regulile de îngrijiri tehnice pentru asigurarea unei productivități ridicate și calității lucrărilor agricole.

Manualul poate fi folosit cu succes și de către profesorii care predau cursul de mecanizare a agriculturii în școlile profesionale și de maiștri agricoli, în pregătirea lecțiilor privind construcția, întreținerea și folosirea cu maximum de randament a tractoarelor.

VANIN S. I. — Fitopatologie forestieră.

Editura Agrosilvică de Stat din București a reeditat cartea prof. S. I. Vanin, intitulată „Fitopatologie forestieră".

Cartea este împărțită în cinci mari capitole și anume: Cunoștințe generale despre bolile plantelor; Metode și mijloace de protecție a plantei față de boli și vătămători; Bolile arborilor și arbuștilor; Vătămările produse de ciuperci lemnului și produselor prelucrării lui; Recunoașterile și cercetările fitopatologice.

Studierea lucrării prof. S. I. Vanin este deosebit de folositoare cadrelor didactice din școlile agricole și silvice pentru pregătirea lecțiilor cu privire la bolile plantelor.

Lupta pedagogilor din Japonia

Împotriva „sistemului de evaluare a muncii"

Săptămîna trecută la Tokio și-a încheiat lucrările cel de al 19-lea Congres extraordinar al Sindicatului Cadrelor Didactice din întreaga Japonie. Congresul a adoptat un program de intensificare a luptei împotriva sistemului reacționar de „evaluare a muncii" cadrelor didactice de către guvern.

Lupta învățătorilor și profesorilor japonezi împotriva hotărîrii guvernului de a introduce sistemul de apreciere a eficienței muncii cadrelor didactice sau, cum i se mai spune, „sistemul de evaluare a muncii" a început încă din toamna anului trecut, sub forma unor energice manifestații de protest. Cu toate împotrivirile pedagogilor, cărora li s-au alăturat un mare număr de de muncitori, funcționari și studenți, guvernul a trecut la punerea în aplicare a hotărîrii sale.

„Sistemul de evaluare a muncii" introdus cu forța de guvern prevede „clasificarea" cadrelor didactice după vederile lor politice și retribuirea lor în funcție de acestea. Sistemul, imitat după „ultimele modele" americane, nu ține seama de normele de salarizare unanim recunoscute, aplicate în toate țările lumii, cum ar fi studiile, calificarea profesională, vechimea în serviciu, greutățile familiare etc. „Evaluarea" se face individual, de către oamenii autorităților guvernamentale, în mod cu totul arbitrar. Un asemenea sistem, care se întemeiază pe lingușire, pe favoritism și pe ploconire în fața autorităților, este o jignire gravă a demnității educatorului, o lovitură dată drepturilor profesionale și democratice.

Scopul acestui sistem profund reacționar de „evaluare a muncii" este de a persecuta pe profesorii și învățătorii cu vederi și atitudini progresiste și de a aduce dezbinarea în rîndurile unuia din cele mai combative sindicate japoneze — Sindicatul cadrelor didactice din întreaga Japonie, care cuprinde peste 500.000 de membri. Introducerea sa nu este întîmplătoare. În ultimii ani, guvernul KișI — aservit întru totul politicii agresive americane — face eforturi din ce în ce mai mari pentru remilitarizarea țării. S-a constituit chiar un așa-zis „consiliu de cercetări asupra constituției", prin care guvernul caută să forțeze modificarea anumitor paragrafe constituționale spre a ușura militarizarea țării.

În domeniul școlar, guvernul a manifestat tendințe clare de remilitarizare a învățămîntului. Au fost introduse noi obiecte de studiu, cu caracter militar, și s-a dat o orientare cu totul reacționară unor obiecte ca istoria, geografia, literatura etc. Profesorii care dau o educație militaristă elevilor sînt încurajați. Aplicarea „sistemului de evaluare a muncii" este menită de asemenea să stimuleze dezvoltarea educației militariste, contravenind dorinței de pace a covîrșitoarei majorități a populației din Japonia.

Sindicatul cadrelor didactice din întreaga Japonie a depus energie și hotărîre împotriva politicii guvernamentale de sugrumare a libertății învățămîntului. Lupta pedagogilor japonezi s-a transformat, dintr-o luptă pentru revendicări materiale, într-o luptă politică. Încă din noiembrie 1957 au fost organizate, în peste 50 de orașe ale Japoniei, mitinguri și demonstrații de masă în cadrul cărora demonstranții au cerut respectarea drepturilor democratice ale educatorilor. Lupta s-a intensificat odată cu refuzul guvernului de a înceta punerea în aplicare a sistemului antidemocratic de persecutare a pedagogilor cu vederi progresiste. În a doua jumătate a lunii aprilie, de pildă, cele aproape 45.000 de cadre didactice din Tokio au organizat o grevă. Deși potrivit legilor japoneze profesorii și învățătorii din școlile publice nu au dreptul să declare grevă, ei au hotărît să treacă la aceasta ca formă supremă de protest împotriva măsurilor luate de guvern. Greve asemănătoare au avut loc, în luna mai și în lunile următoare, și în alte orașe, ca Osaka, Fukuoka, Wakaiama, Hiroșima, Ivate etc. De asemenea, studenții din mai multe centre universitare au declarat greve de protest. Organele polițienești au început atunci o activitate febrilă. Au fost efectuate percheziții și au fost arestați numeroși activiști și conducători sindicali, printre care și Takeși Kobaiasy, președintele Sindicatului cadrelor didactice din întreaga Japonie. Între poliție și participanții la greve și demonstrații au avut loc serioase ciocniri. Așa, bunăoară, în orașul Wakaiama a avut loc o adevărată luptă corp la corp între cei peste 1500 de profesori și trupele de polițiști. Lupta s-a soldat cu aproximativ 100 de răniți, dintre care 11 polițiști.

Acțiunile cadrelor didactice au luat o și mai mare amploare în ultimul timp. Recentul Congres extraordinar care s-a întrunit în acest scop a arătat clar unitatea pedagogilor în lupta lor. Cu toate represiunile polițienești, membrii Sindicatului cadrelor didactice din întreaga Japonie își continuă pînă la capăt lupta hotărîtă împotriva măsurilor antidemocratice ale guvernului, împotriva tendinței acestuia — contrară dorinței poporului japonez — de a remilitariza țara și învățămîntul.

M. I.

Gloriosul Comsomol

(Urmare din pag. 1)

de Moscova, de părinți, de familie...

— mi-a răspuns sincer.

— Atunci?

— Cînd sînt la Moscova, mi-e dor de locul unde lucrez. Dacă n-ai trăit pe pămînturile desțelenite, nu poți înțelege. Dacă vrei, acolo este mult romantism, infinită poezie. Este o încercare continuă a bărbăției, a aptitudinii de a lua pieptiș dificultățile. Dar mai mult decît orice, pe pămînturile desțelenite ai senzația dăruirii pentru cauza comunismului. Afirmația poate să ți se pară generală, dar ea exprimă exact stări sufletești...

Acum, în fața celor 18 milioane de comsomoliști stau sarcinile trasate de Congresul al XIII-lea al U.T.C.L. Congresul Comsomolului a pus în atenția comsomoliștilor și tineretului sectoarele de primă importanță ale economiei sovietice. Pentru organizațiile comsomoliste din școli, de cea mai mare însemnătate sînt sarcinile trasate de N. S. Hrușciov în problema legăturii învățămîntului cu viața. N. S. Hrușciov a subliniat că tinerii sovietici trebuie să devină nu numai oameni multilateral instruiți, care să cunoască bazele științei, dar totodată oameni capabili de o muncă fizică sistematică. În legătură cu aceasta Comsomolul desfășoară acum și mai larg acțiunea de antrenare a tineretului în munca productivă, folositoare societății.

Tinerii de pretutindeni văd în comsomoliști detașamentul cel mai înaintat al generației tinere a epocii noastre. Tineretul romîn, crescut și educat de partid, privește cu nemărginită admirație către Comsomolul leninist. Uniunea Tineretului Muncitor învață din tezaurul de experiență al Comsomolului, al organizației care a crescut eroi asemenea lui Korceaghin, tineri pentru care comunismul este supremul țel în viață.

La împlinirea a patru decenii de muncă și luptă glorioasă a Comsomolului tineretul romîn, și cu el întreg poporul țării noastre, transmite tineretului sovietic mesajul său de dragoste frățească și îi urează noi și mari succese în opera de construire a comunismului, sub îndrumarea marelui partid făurit de Lenin.

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA în slujba agriculturii

(Urmare din pag. 1)

grădini înfloritoare. Este destul să amintim grandioasele lucrări ce se fac în vederea irigării pustiului Karakum, pe o suprafață de 450.000 ha.

Pe lîngă creșterea producției vegetale, Uniunea Sovietică dispune de mari posibilități în ceea ce privește sporirea producției animale: carne, grăsimi, lapte, ouă, lînă. Astfel, colhozul „Farul Roșu" din raionul Spaski, regiunea Reazan, și-a propus să ajungă în anul 1960 la o producție anuală de 17.000 kg. carne și 45.000 kg. lapte la 100 hectare teren arabil.

Succesele obținute în domeniul creșterii animalelor sînt asigurate nu numai de îngrijirea și hrănirea rațională, ci și de folosirea unor rase superioare create de selecționatorii sovietici. Este destul să amintim de rasa de vaci de lapte „Kostroma", de rasa de porci „Marele alb" sau de noua rasă de oi „Stavropol".

La baza succeselor obținute de știința și practica agricolă sovietică stă grija permanentă a partidului comunist și a guvernului sovietic pentru ridicarea continuă a calificării cadrelor ce muncesc în agricultură. Continua dezvoltare a învățămîntului agricol a făcut posibilă o puternică creștere a numărului de specialiști și încadrarea multor colhozuri cu președinți cu o pregătire superioară și medie. În fiecare colhoz lucrează astăzi cîte un agronom sau zootehnician, iar în unele gospodării chiar mai mulți specialiști.

Înfloritoarea agriculturii sovietice e oglindită în creșterea neîntreruptă a nivelului de trai al colhoznicilor. În satele în care pe vremea regimului țarist domneau sărăcia și întunericul, puterea sovietică a adus belșugul și bunăstarea. Țăranii colhoznici duc astăzi o viață fericită, bucurîndu-se din plin de binefacerile științei și culturii.

Urmînd exemplul luminos al Uniunii Sovietice, țărănimea noastră muncitoare, condusă și îndrumată de partid, se convinge pe zi ce trece că numai marea gospodărie socialistă, capabilă să introducă pe scară largă mecanizarea și să aplice cuceririle științei agricole, poate să asigure obținerea unor recolte bogate.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17.61.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii.
Abonamentele la „Gazeta învățămîntului" se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Abonamente: 1 an — 12,50 lei; 6 luni 6,25 lei; 3 luni — 3,12 lei.